Ateitis 5 1970

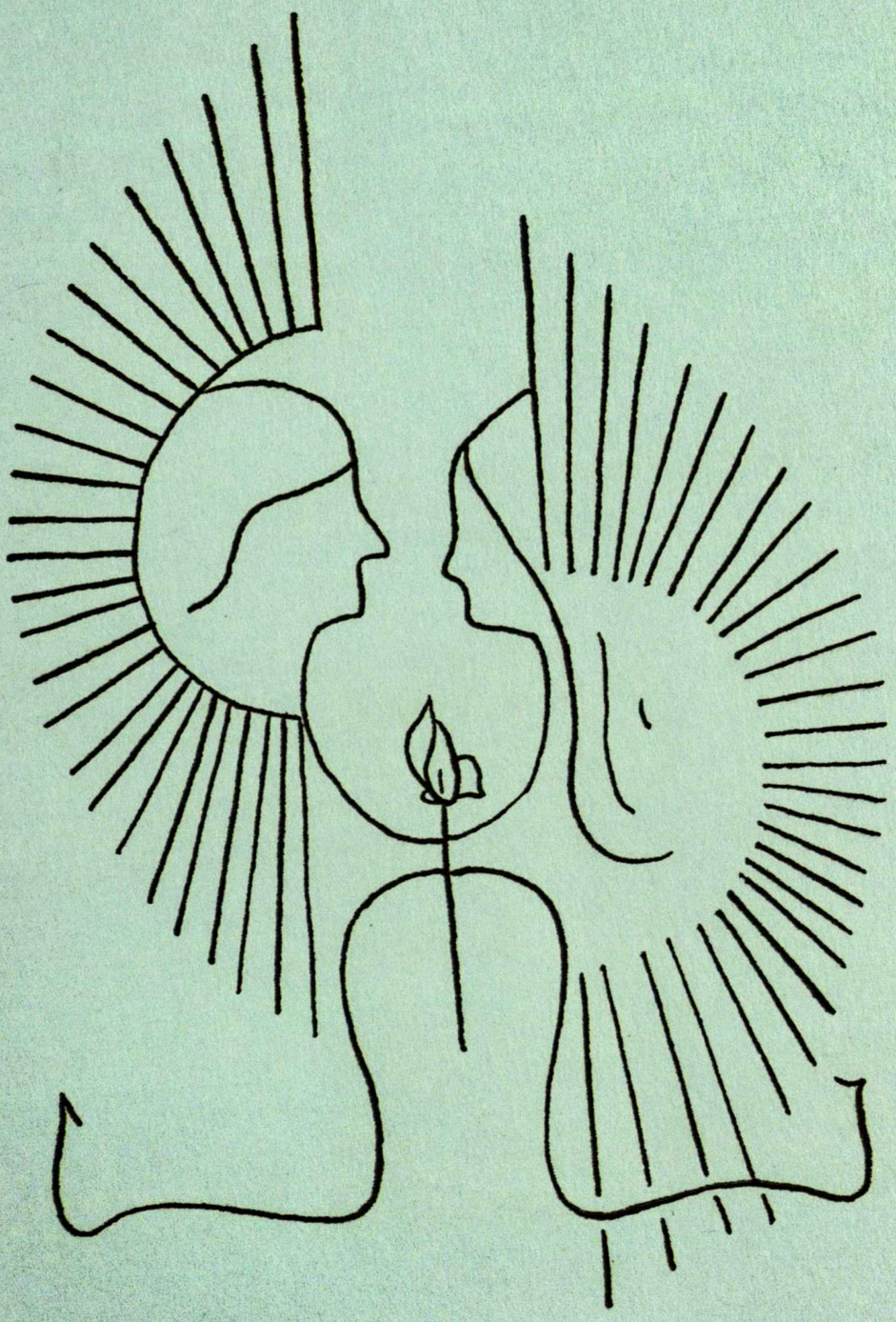

Visų šalių moterys vienykitės! 129
Didelių darbų angoje 130
Ateitininkų Federacijos posėdis 135
Apie kongresus, fondus, misijas ir kitą — Kun. J. Šeškevičius 137
Tikėjimo reikšmė ar nereikšmė — Rita Abromaitytė . . . 140
Ar jaunimas šaukiamas? — Sesuo M. Palmyra 146
Kodėl rašau lietuviškai? — Dainora J. 149
Peržengus jauno literato kryžkelę — Aldona Zailskaitė . . 151
Ex Libris: Brazdžionio "Poezijos Pilnatis" 154
Poezija
Rytmečio elegija — Petras Lapas 138
Motina — J. Sakalas 144
Ir nupiovė — Juozas Vilaikis 144
Jaunystė Lydi mus: moksleivių kūryba
Kelionė kitan pasaulin 156
Gyventi (eil.) — Regina Staškevičiūtė 158
Kojas piausto (eil.) — Jūratė Jasaitytė 158
Moksleivi! (eil.) — Rūta Oniūnaitė 159
Užuominos 143
Žodžiai pažodžiui 148
Auksinė plunksna 148
Korespondencijos 159

Viršelis: Marija Eivaitė

Nuotraukos: Aldona Zailskaitė — psl. 130, 131, 135, 136, 138, 151; Algimantas Kezys, S.J. — psl. 145; M. Borusienė — psl. 156, 160; Indrė Damušytė — 150; Kazys Razgaitis — 157.

Lietuvių katalikiškojo jaunimo žurnalas

ateitis

Gegužis

May

1970

5

REDAKCIJA: Vyriausias redaktorius — Jonas Šoliūnas; nariai: Jūratė Jasaitytė, Gabija Juozapavičiūtė, Algis Norvilas, Živilė Poškočimaitė, Aldona Zailskaitė.

REDAKCINĖ KOLEGIJA: R. Abromaitytė, (Montreal, Kanada); A. Barzdukas, (Washington); I. Bublienė, (Cleveland); J. Gaila, (Philadelphia); Rasa Kubiliūtė, (Adelaide, Australija); Daina Kojelytė, (Los Angeles); M. Slavėnienė, (Sidney, Australija); J. Šulcas, (Roma, Italija).

TECHNINĖ REDAKCIJA: Vita Noreikaitė, Liucija Norvilaitė, Aleksandras Pakalniškis, jaun.; Danutė Vasiukevičiūtė. **Laužymas:** Marija Smilgaitė. Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje.

ADMINISTRACIJA: Juozas Polikaitis — ATEITIS, 7235 S. Sacramento Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 434-2243. **Redakcija:** 6641 So. Albany Avenue, Chicago, Illinois 60629. Telefonas 312 737-5096.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00, visur kitur laisvame pasaulyje $3.00.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine. Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Business address: 7235 South Sacramento Yearly subscription in the US and Canada $5.00. Single copy, 50 cents. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

ateitis

Visų šalių moterys, vienykitės! — Neretai šio krašto spaudoje rasime aprašymų apie šios šalies moterų problemas. Žinoma, apie tas problemas dažniausiai rašo... vyrai. Užtat nenuostabu, kad moterys piktinasi, jog vyrai lenda į jų kiemą. Tačiau vyrai ten neįstų, jei pačios moterys savo klausimais daugiau domėtųsi. Rodos, kad moterims savo problemos lyg ir nerūpėtų. Taip nėra, bet moterys yra dar vis užkištos užkampin. Tai neseniai pastebėjo ir Atlantic žurnalas (žiūr. Atlantic, 1970 m. kovo mėn.), paskyręs specialiai numerį moterų klausimams nagrinėti.

O kaip yra su lietuvėmis moterims? Kaip su ateitininkėms? Panašiai taip kaip ir su amerikietėmis. Jos permažai rūpinasi savo reikalais. Nesakome, kad mes permažai matome mūsų moterų lietuvių bendruomenės gyvenime. Anaiptol. Kai kuriose srityse jos galbūt net ir perdaug vyrauja. Tačiau pasigendame lietuvių moterų mūsų kūrybiniame ir politiniame gyvenime. Kaikas tvirtina, kad mūsų moterys yra labai veiklios. Tačiau greit galime priminti, kad mūsų moterų veikla dažniausiai apsiriboja socialiniu gyvenimu. Štai viena moterų draugija suruošia madų parodą, kita — kokį nors minėjimą ar šokius. Tai ir viskas. Tačiau toks moterų pasireiškimas negali būti laikomas nei patenkinamu, nei pakankamu.

Mes pasigendame moterų ir ateitininkijos veikloje. Seniau, berods, net Moterų Taryba buvo. Dabar ji užmigo ir tenkinasi tik Federacijos Valdybos vadovavimu. Nematome moterų mūsų veiklos organizaciniame darbe, išskyrus kaip jaunučių ar moksleivių globėjas.

Ateitininkės turėtų daugiau reikštis netik jaunimo globėjavimu, bei socialine veikla (Giedros korporacija), bet ir mūsų kūryba. Ateitininkėms turėtų rūpėti netik sausi organizacinės tvarkos paragrafai, bet ir konkretūs, gyvenimiški organizacijos reikalai. Sakykime kodėl ligšiol mūsų ateitininkės nedaug tesirūpino lietuviškų šeimų kūrimo klausimu? Politiniame gyvenime? Raskite nors vieną ateitininkę — ir bendrai lietuvę moterį — daugiau besidominčią mūsų politine veikla. O jau ką bekalbėti apie vadovaujančius postus. Nejaugi mūsų moterys tetinka tik socialiniams pobūviams ir baliukams rengti?

Nedaug moteriškų vardų užtinkame mūsų literatūrinėje kūryboje. Viena, antra — viskas.

Stebimės, jei moterišką vardą atrandame griežtųjų mokslų srityje. Atrodytų, kad moterys nesugeba galvoti. Atrodo, kad jų protai skirti smulkmeniškoms kasdieninėms problemoms supinti, o ne joms išspręsti.

Turbūt būtų jau pats "čėsas" mūsų ateitininkėms sukrusti ir apsidairyti kas pasaulyje dedasi. Verta, nes pasaulis nestovi vietoje, o nuolatos pašėlusiu greičiu lekia į XXI-jį šimtmetį. Ir kas bus, jei moterys tiek atsiliks, jog tik vyrija ten atsidurs? Nejauku net pagalvoti. Tad ir sakome, kad visos pasaulio moterys turėtų atsibusti ir prisidėti netik prie žmonijos dauginimo, bet ir kūrybos.

LIETUVOS NACIONALINĖ M[illegible]DO BIBLIOTEKA

DIDELIŲ DARBŲ

POKALBIS SU ATEITININKŲ FEDERACIJOS VADU DR. JUSTINU PIKŪNU

ANGOJE

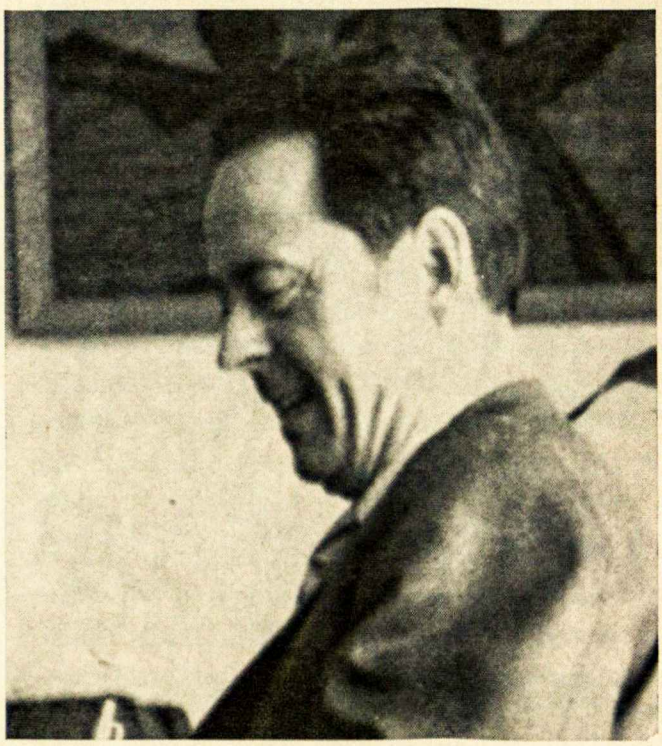

Koks yra dabartinis Federacijos Valdybos sąstatas? Kas ir kokias užima pareigas?

Federacijoje dabar Dvasios Vadas yra kun. prof. St. Yla, kuris moraliniuose klausimuose turi sprendžiamąjį balsą, ir nuoširdžiai dalyvauja visuose Federacijos valdybos darbuose. Dr. Romualdas Kriaučiūnas buvo generalinis sekretorius, bet po dviejų metų sunkios naštos, atsistatydino, ir dabar mes ieškome naujo sekretoriaus. Dr. R. Kriaučiūnas labai stropiai pareigas ėjo, sugebėjo labai gerai naudoti plunksną ir Federacijos Valdyba reiškia didelį apgailestavimą dėl jo pasitraukimo. Federacijos reikalų vedėjas yra dr. Leonardas Bajorūnas, kuris tvarko finansinius reikalus ir veda nemažą dalį susirašinėjimo. Toliau yra trijų sąjungų referentai: sendraugių sąjungai referuoja dr. Kęstutis Keblys, studentams referuoja sąjungos pirmininkas Antanas Razgaitis, o moksleiviams, šios kadencijos pradžioje, referentu buvo Rimantas Laniauskas, dabar MAS atstovauja Algis Puteris.

Vienas naujų postų yra spaudos referento. Šios kadencijos pradžioje tas pareigas atliko Indrė Damušytė, vėliau atsistatydino, ir dabar tas pareigas eina Joana Kuraitė, kuri atliks reikšmingą darbą spaudoje. Kadangi šiuo metu yra ruošiamasi aštuntajam Ateitininkų kongresui, todėl tas spaudos darbas yra ypatingai svarbus. Kaip žinome, kongresas įvyks Chicagoje rugsėjo ketvirtą-septintą dienomis. Tam kongresui dabar yra labai intensyviai ruošiamasi — taip pat ruošiamasi prieškongresinei stovyklai, kuri prasidės rugpiūčio 30-tą dieną.

Daktare, atrodo, jog Jūs praleidote vieną svarbiausią valdybos asmenį, būtent Federacijos Vadą. Kokie svarbiausi yra Jūsų rūpesčiai Federacijos Valdyboje?

Vargas prasideda valdybą sudarant, šaukiant posėdžius, koordinuojant visą ateitininkijos veiklą. Ateitininkijos veikla yra gan gausi. Štai, ligšiol nepaminėjau ateitininkų federacijos padalinių, tokių kaip Ateities knygų leidyklą, kuriai eilę metų vadovauja kun. Viktoras Dabušis; Ateitininkų Šalpos Fondas, kuriam šiuo metu vadovauja dr. Petras Kisielius. Šie du organai yra svarbūs Federacijos padaliniai, kurie tiesioginiai bendrauja su Federacijos valdyba. Federacijos valdybai, ir taip pat man, kaip Federacijos Vadui, yra svarbu pamatyti ir pastebėti, kad ateitininkijos veikla plėstųsi, sąjungų veiklos derintųsi, nes sąjungos veikia autonomiškai.

Pirmininkaujant Federacijos valdybai ir vadovaujant visai ateitininkijai, koks yra didžiausias Federacijos valdybos rūpestis; ar ji yra tiktai visos veiklos koordinatorius, ar yra taip pat ir visos planuotojas? Mat, bent praeityje visus darbus daugiau planuodavo Ateitininkų Taryba. Kiek Ateitininkų Taryba dabar prisideda prie planavimo darbo ir kiek patį planavimo darbą atlieka Federacijos Valdyba?

Bent šiuo metu Federacijos Valdybai tenka pagrindinė našta, planuojant ir visą ateitininkijos veiklą. Kaip tik šiuo metu sudaroma komisija, kuri rinks naują Ateitininkų Tarybą. Reikia tikėtis, kad naujoji taryba savo uždavinį atliks. Šiuo metu Federacijos Valdyba yra užgulta darbais. Tokiais, kurie rišasi su sąjungų planais, ir svarbiausia, kurie rišasi su kongresu.

Kiek Jūs, Daktare, dalyvaujate, kaip Federacijos Valdyba, įvairių sąjungų darbuose? Ar yra duodami sąjungoms kokie nors nurodymai, ar vadovaujama tik koordinaciniam darbui?

Apie sąjungų veiklą valdybai referuoja sąjungų referentai posėdžiuose, todėl ir Federacijos Valdybos nariai turi progą įvertinti tą sąjungų veiklą, skatinti naujiems darbams. Štai neseniai labai skatinome moksleivių ir studentų kursus, nes mūsų manymu, kursai atlieka labai didelį asmens formavimo darbą. Kursai suteikia galimybę įsigyti tikrą ateitininko identitetą.

Jeigu Jūs skatinate ruošti kursus moksleiviams ir, galbūt, panašius kursus studentams, ar Jūs skatinate kokius nors organizacinius darbus sendraugių sąjungai? Ar sendraugių sąjunga yra paliekama savo valiai, ir federacijos valdyba jai nurodymų netiekia?

Su sendraugių sąjunga mes turėjome problemų, nes jos senoji valdyba mirė ir neišsirinko kuriam laikui naujos valdybos. Užtat Federacijos Valdyba turėjo surengti 10-tąją sendraugių stovyklą pati. Tai buvo savotiškai pridėtinis darbas. Man malonu pastebėti, kad šiuo metu yra išrinkta labai kompetetinga Ateitininkų Sendraugių Sąjungos centro valdyba. Jai vadovauja prof. dr. Antanas Sužiedėlis. Tokiu būdu sendraugių sąjunga, po savotiškos krizės, pateko į labai gabias rankas, ir atrodo, kad sendraugių veikla labai pagyvės.

Kalbant apie konkrečius darbus, koks yra Jūsų didžiausias rūpestis šiuo metu?

Tai Aštuntasis Ateitininkų Kongresas. Jis yra jubilėjinis kongresas. Šiais metais reikėjo kongresą šaukti, nes jau 1954 -jų metų kongrese, įvykusiame Chicagoje, buvo išreikštas pageidavimas, kad ateitininkija grįžtų į dešimtmečių, arba net ir penkmečių, kongresus ir, kad tie kongresai įvyktų lyginiais metais. Taip, jog 1970-tieji metai savaime, jau nuo pereito kongreso, kuris įvyko Toronte 65-tais metais, tapo kongreso metais.

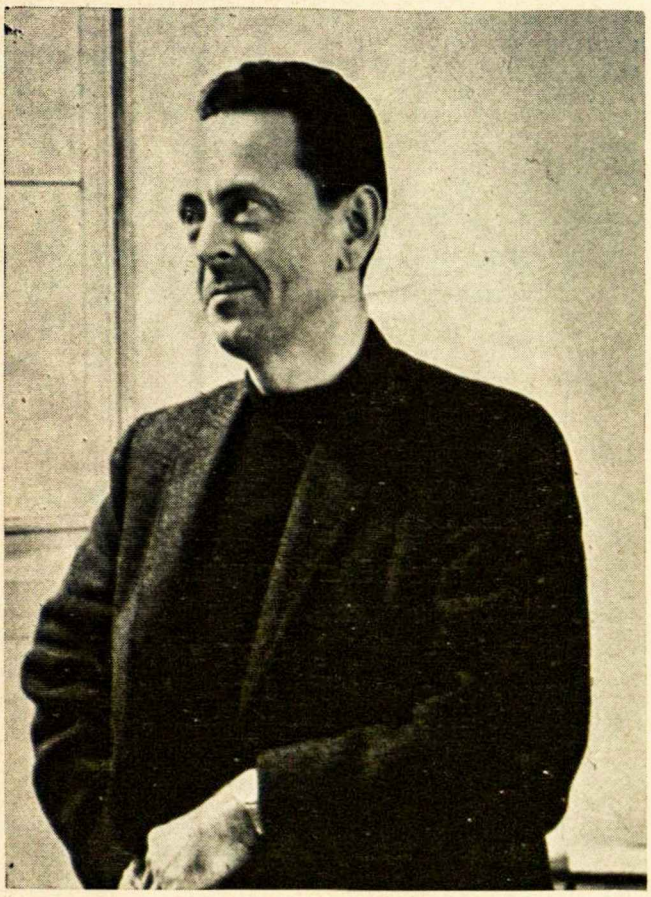

Ar jūs kongresus ruošiate todėl, kad jie turi būti suruošti, ar todėl, kad yra koks nors tikslas? Yra nuomonių, jog kongresus reikėtų ruošti kaip priemonę tolimesnei veiklai skatinti. Jūsų manymu, kodėl yra ruošiamas šis kongresas?

Pagrindiniai šis kongresas yra ruošiamas, norint nustatyti gaires sekančiam dešimtmečiui. Reikia atsiminti, kad 1965-jų metų kongrese nebuvo rinktų atstovų, tokiu būdu, nebuvo galima keisti konstitucijos. Taip kad, paskutinį kartą, kada konstitucija buvo keista, įvyko 1963-iais metais per Nepaprastąją Konferenciją. Septyni metai yra labai didelis laikotarpis, tuo metu kai viskas keičiasi, kai ateitininkijoje pradeda aiškiai vyrauti naujoji ateitininkija, kuri jau yra gimusi Amerikoje. Šiuo metu čia gimusių ateitininkų yra daugiau negu Lietuvoje gimusių. Tokiu būdu, po septynių metų, įvykus savotiškam lūžiui, ir daugumai ateitininkų esant jau čiagimusiais, tikrai reikia kongreso, reikia rimto veiklos svarstymo, naujų, čiagimiams ateitininkams pritaikytų veiklos gairių.

Atrodo, kad šis kongresas bus turbūt daugiau organizacinis veiklos gairių nustatymas, pakeičiant kai kurias konstitucines detales ir taip toliau. Ar bus tai ideologinis, kuris ideologinei veiklai suteiktų tam tikrą kryptį?

Aš manau, kad šis kongresas atliks abi funkcijas; iš vienos pusės bus proga persvarstyti organizacinę struktūrą, keisti ją norima kryptimi, o iš kitos pusės bus galima peržvelgti ideologiją. Taip pat galima bus pasvarstyti kaip pritaikyti mūsų veiklą, kad būtų pati moderniškiausia savo priemonėmis, savo metodais. Kai susirenka šimtai ateitininkų, jaunesniųjų ir vyresniųjų, tai žinoma galimybės yra, kad kongresas tą uždavinį atliks, ir nustatys gaires tolimesnei veiklai.

Pagaliau, kaip kongreso paruošiamieji darbai yra vykdomi; ar esate patenkinti atliekamu darbu?

Kongreso parengiamieji darbai vyksta labai sėkmingai. Jiems vadovauja pirmininkas dr. Petras Kisielius ir du iniciatoriai, kurie yra ko-pirmininkai: Juozas Paškus ir Algis Žukauskas. Ypač šieji parodė nepaprastai daug sveikos iniciatyvos. Federacijos Valdyba turėjo vieną posėdį Chicagoje. Buvome ten ir kitomis progomis. Palaikome labai artimą ryšį su atskiromis kongreso rengimo komisijomis. Chicagoje yra nepaprastai daug entuziazmo. Jis pasireiškia įvairiose srityse. Kongreso programa parodys, kad tas didelis triūsas atneš ir labai didelę vertingą programą. Tai parodys dabartinį ateitininkijos veidą.

Koks bus įvykis, žiūrint iš sudarytos programos taško, kuris ilgiausiai pasiliks atmintyje išvažiavus iš kongreso?

Bent keli įvykiai. Pirmoje eilėje kiekvienas nustebs tokiu gausiu suvažiavimu. Kongreso programa yra nepaprastai įvairi; ne vienas ar kitas žavėsis pirmosios dienos koncertu, kuris turi nepaprastai didelių galimybių tapti svariausiu kongreso dėmesio tašku, nes koncerto programa bus išskirtinai kūrybinga ir nepaprasta. Vieno ar kito asmens mintis įžiebs entuziazmo, kuris pasiliks atmintyje jau kongresui pasibaigus. Bus, taigi, visa eilė tokių išskirtinų momentų.

Lygiagrečiai su kongreso ruošimu, taip pat yra vykdomas prieškongresinės stovyklos tvarkymas. Kokie yra svarbiausi rūpesčiai ir koks yra planas tai stovyklai pravesti? Kas rūpinasi stovyklos rengimu?

Ta stovykla rūpinosi Federacijos Valdyba. Ji visą rengimo darbą delegavo dr. Povilui Žumbakiui, vyriausiam stovyklos ruošimo koordinatoriui. Dr. Žumbakiui Pritarė tiek moksleivių ir studentų sąjungų centro valdybos. Jis naudojasi visos eilės asmenų talka, kurie sudaro branduolį ir tas branduolys parinko eilę paskaitininkų, kurie turėtų tikrai įžiebti daug entuziazmo stovyklautojams. Studentai galbūt turės savo stovyklą ar kursus. Tas pats ir su moksleiviais; jie turės suvažiavimą. Tokiu būdu, didelė dalis jaunimo atvyks savotiškai pasirengusi. Prieškongresinė stovykla sukels daug entuziazmo, kuris savaime bus atvežtas į kongresą.

Koks yra šios stovyklos tikslas; ar į ją kviečiami visi ateitininkai, ar skaičius yra apribotas? Kas norima šios stovyklos organizavimu atsiekti?

Į šią stovyklą yra kviečiami asmenys, jaunimui suteikiant didelę pirmenybę: studentai dalyvaus didžiumoje, moksleivių sąjunga turi apibrėžtą stovyklautojų skaičių. Stovyklos daugumą sudarys jaunimas. Tik tie sendraugiai dalyvaus, kurie yra kviesti. Dainava ribota savo pastatais, ir tokiu būdu stovykla gali patalpinti tik 250 asmenų. Jeigu būtų leidžiama laisvai atvykti į stovyklą, tai vien sendraugiai tą skaičių lengvai užpildytų. Tas apribojimas buvo reikalingas.

Kokie yra Federacijos Vado linkėjimai visai ateitininkijai?

Mano pagrindinis linkėjimas būtų, kad visi ateitininkai pagalvotų ką kiekvienas gali padaryti, idant prisidėtų prie ateitininkijos veiklos stiprinimo. Kiekvienas ateitininkas, kuris išaugo ateitininkijoje, turėtų jausti savotišką pareigą atiduoti tikrą indėlį visai ateitininkijai. Ateitininkija didelę savo narių dalį atiduoda visai lietuvių visuomenės veiklai. Sakyčiau, kad tai labai sveikas reiškinys, tačiau reikia taip pat prisiminti, jog ir pačiai ateitininkijai reikia kiekvieno ateitininko. Linkiu, kad kiekvienas asmeniškai pagalvotų, ką jis šiais jubilėjiniais metais galėtų duoti ateitininkijai.

ATEITININKŲ FEDERACIJOS POSĖDIS 1970 m. kovo 7 d.

...kiekvienas posėdžio dalyvis turi netik teisę, bet taip pat progą pasiaiškinti, paaiškinti ir diskutuoti įvairias ateitininkų gyvenimo problemas... Šiame posėdyje buvo ypatingai daug diskutuojamas artėjantis Ateitininkijos Kongresas... Posėdyje dalyvavo netik Federacijos Valdybos nariai, bet taip pat ir Kongreso ruošimo vadovai ir kiti ateitininkiško gyvenimo darbininkai...

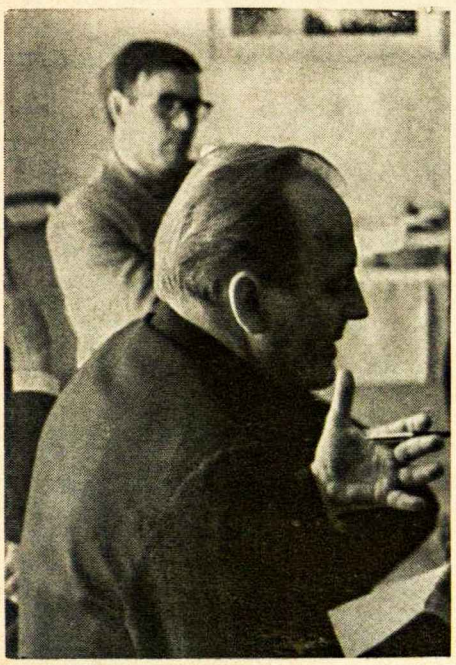

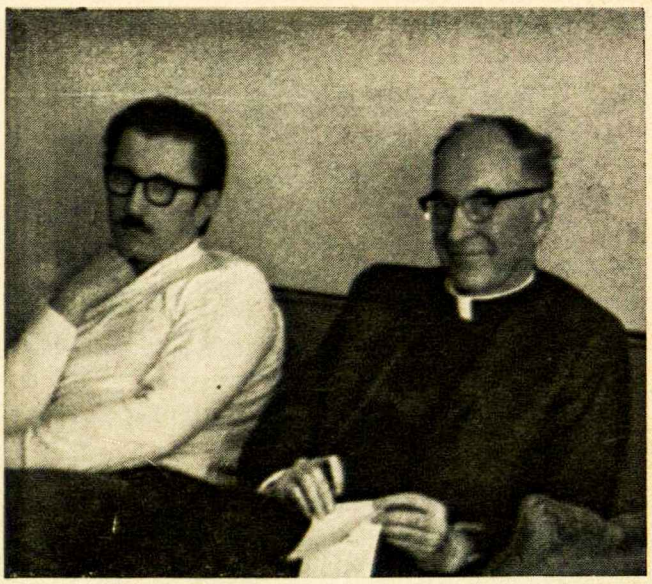

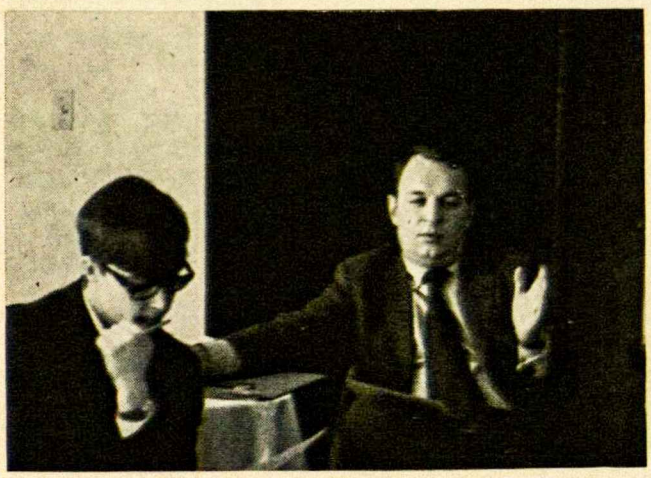

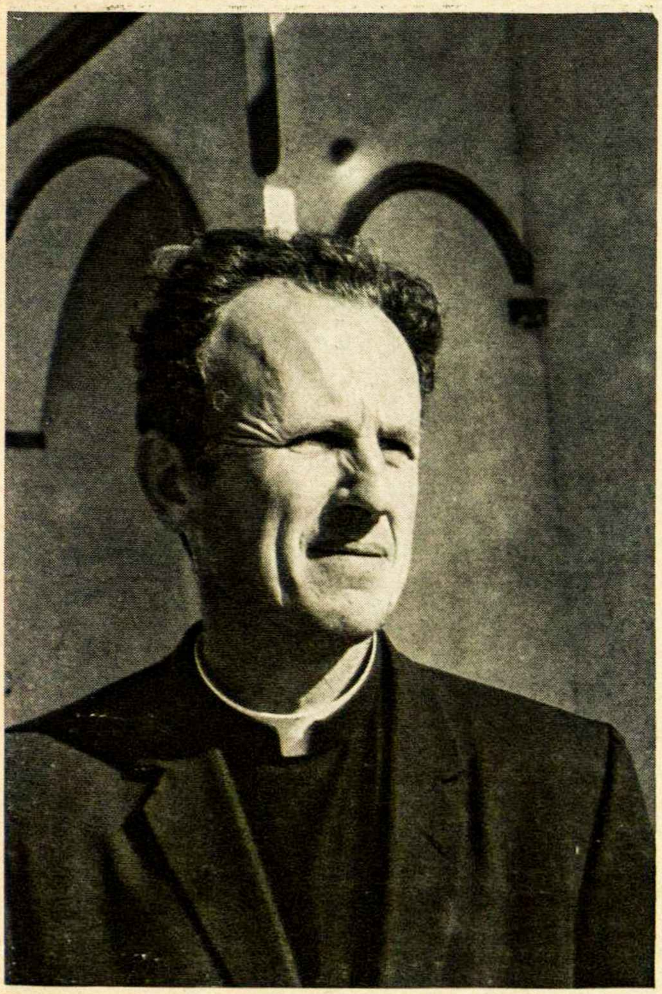

APIE KONGRESĄ, FONDUS, MISIJAS IR KITA

ŠITOSE BRAZILIJOS "sevose" vienintelis tiesioginis mūsų ryšys su ateitininkija yra "Ateitis". Iš "Ateities" sužinome, kad šiemetinis ateitininkų kongresas būsiąs kitoks, įvyks Dainavoje, bus skirtas daugiau studijoms ir susimąstymui. Ta pati "Ateitis" atneša vėl naują žinią: "Liaudis laimėjo"; kongresas įvyks Chicagoje su visu iškilmingumu. Ne mums priklauso spręsti koks turėtų būti kongresas. Ši pareiga ir teisė priklauso tiems, kurie aktyviai dirba, evangelijos žodžiais tariant: "Neša dienos ir kaitros naštą". Mes iš tolo džiaugiamės, kad dar vienas ateitininkiškas kongresas įvyks. Tačiau vienu atveju norime pasisakyti, būtent dėl banketo. Pirm negu šis straipsnis buvo parašytas, vienas žmogus, kurs daug geriau pažįsta Amerikos gyvenimą negu mes, padarė tokį sprendimą: "Be reikalo; pirma, kad p. Šoliūnas tavo straipsnio neįdės, antra — kiti nesutiks. Daugelis banketą laiko svarbiausiu kongreso punktu. Nieko nepadarysi, tokia jau Amerikos tradicija". Mes norime būti optimistai. Šiais laikais, kai Bažnyčios šimtametės ir net tūkstantmetės tradicijos iš naujo perkainuojamos ir vertinamos, derėtų ir kai kurias kongresines tradicijas persvarstyti.

Turbūt iki šiol niekas nepastebėjo, kad 1960 metų kongreso bankete nė vienas iš braziliškos delegacijos (o ji tuomet buvo gausi) nedalyvavo. Sėdint prie šventiškai apkrauto stalo, ne tik tokius menkniekius, bet ir svarbesnius dalykus lengva užmiršti. Dešimt dolerių mums, buvo ir yra darbininko savaitės uždarbis. Todėl niekas mūsiškių nedrįso sau tokio liuksuso leisti.

Sėdėdami prie banketo stalo pamirš-

tame, kad palyginus su jam išleidžiamais pinigais, truputį nublanksta Ateities Knygų Leidimo Fondas, net Federacijos Premija, Stipendijų Fondas, o gal net ir visi mūsų fondai kartu. Gal prasmingiau būtų banketo sąskaiton visus buvusius (ar bent mirusius) Federacijos Vadus įrašyti Lietuvių Fondo nariais? Ar panaudoti kuriam nors kitam ateitininkiškam ar lietuviškam reikalui?

O jeigu lietuviškiems reikalams pinigai būtų nebūtini, galėtume plaukt į "tarptautinius vandenis". Sunku mūsų tarpe kelti misijų idėją, nes ji niekuomet nebuvo populiari. Savo nuomonei paremti norėtume paminėti tik sekančius faktus: net tėvai Jėzuitai, kurie patys "Laiškai Lietuviams" iškėlė lietuviško taikos korpuso idėją, nepajėgė atpalaiduoti nė vieno jaunesnio tėvo nuo amerikinių darbų ir pasiųsti gaivinti lietuviškų Pietų Amerikos kolonijų. Prisimename kokią audrą buvo sukėlęs tremties dienomis atspausdintas prof. A. Maceinos straipsnis: "Ar mums nereikia misijonierių?" Dauguma su juo diskutavusių įrodinėjo, kad misijonieriaus pašaukimas yra specialus pašaukimas. Ir tiktai neturime. Lietuviškus misijonierius nesunkiai ant rankų pirštų galėtume suskaityti. Tėv. Svirnelis S.J. — Indijoje, kun. Bendoraitis — Rodonijoje, Tėv. Brėkšta S.D.B. — Amazonijoje, gal bent pusiau misijomis reiktų laikyti ir šias eilutes rašančiojo darbo vietą. Jei pridėsime visas nežinomas seseles ir broliukus, tai vistiek vargiai viršys dešimts. Mums nežinoma jokia organizuota lietuviška akcija, kuri būtų stengusis savus misijonierius remti. (Nors atskiri lietuviai remia). Mes savo misijoje už du šimtu dolerių pastatome indijonui namus. Civilizuotais terminais kalbant, gal ir negalima vadinti jų namais, tai daugiau švarus dviejų kambarių barakas, bet ir toks jau šimtą kartų geresnis kaip ankstyvesnė indijonų buveinė. Jeigu Popiežiaus VI enciklikai "Populorum progresio" taikintina ne tik valstybės galvoms, bet ir visiems krikščionims, tai vargiai ir mes turime teisę likti indiferentiški pasaulio skurdui.

Konkrečiai siūlome, kad visi, ar bent tie kurie gali, kongreso dalyviai mokėtų banketo mokestį, bet banketas nebūtų rengiamas. Jo vietoje kongreso užbaigimui, kur nors kuklesnėse patalpose, pav. Jaunimo Centre, būtų surengta kavutė ar arbatėlė (joje galėtų dalyvauti ir tie, kurie negalėtų užsimokėti), o skirtumas būtų paskirtas kuriam nors tikslui, kurs labiau įprasmintų kongresą jeigu ne žmonių, tai bent Dievo akivaizdoje.

Kun. J. Šeškevičius — Dėdė Juozas,
Brazilija

RYTMEČIO ELEGIJA

Stygos vėl įsitempia,
O lėliukėse lyg sambrėška,
Lyg aprasojęs vyno stiklas.
Su gyvėjančia spalva
Aušros miražas
Per rytmečio tankynę
Jau kaišioja galvas.

Pūpčioja kava, lyg ritualas,
Savo monotoniška alsa,
Su smėliu lėtai nuteka minutės,
O ant blėstančių nakties žarijų
Tingus ryto oras
Ir šalto vandens būčiniai
Nakties pakraščius užkloja.

Lūpose man sujuda pirmoji
Rytmečio malda... Girdžiu,
Kaip į paviršių kalasi
Kreiva dienos šaka;
Su skausmu pakyla gyvastis
Ir slaptu akies kampu sužiūri
Į mane rytmečio akys.

— *Petras Lapas*

TIKĖJIMO REIKŠMĖ AR NEREIKŠMĖ

Rita Abromaitytė

VIENA PRASME žmogus yra menkas sutvėrimas. Jis kartais visą gyvenimą praleidžia beieškodamas krypties, "gero kelio". Kitais kartais, įsitikinęs, kad atrado tą nuostabų gyvenimo kelią, jis ieško nurodymų kaip geriau jį atlikti. Yra ir tokių žmonių, kurie daug galvoję ir, kartais visai neapsvarstę, taria, kad visiškai nėra "gero kelio"; sako, kad kiti be reikalo leidžia laiką tokio kelio ieškodami, nes vistiek jo neras. Ši grupė žmonių yra įsitikinus, kad tik gyvenant dieną iš dienos, stengiantis daryti kas pačiam atrodo reikalinga, bus galima atrasti gyvenimo prasmę.

Idant atradus "gerąjį kelią", dauguma žmonių kreipiasi į religiją. Religijoje jie randa aiškiai nustatytus gyvenimo reikalavimus. Baigiasi klaidus, niekam nevertas ieškojimas. Pagaliau, žmogus, priėmęs religijos įstatymus, jaučiasi apsaugotas,

kaip vaikas motinos glėbyje. Jis žino kas neleidžiama, to nedaro, ir jaučiasi užsitikrinęs amžinąjį gyvenimą. Ir mirtis jau nebeturi tokios stebūklingos jėgos, ir nebeneša tiek baimės, nes juk pagal religijos mokymus, mirtis nereiškia visišką galą.

Tačiau žmogus, kurs dar neapsprendė kur yra teisingas gyvenimo kelias, klausia: Kuo religija yra pagrįsta? Jis gauna atsakymą, kad religijos pagrindas yra Šventajame Rašte, Dievo žodyje, kurį Jis kalbėjo per pranašus. Neapsisprendęs žmogus vis dar abejoja. Pirma reikia Šventą Raštą suprasti. Jis yra žmonių parašytas, kitų išaiškintas, tai kaip gali žinoti, kad ten pilnutinė tiesa? Kiekviename amžiuje gerai išmokslintas filosofas ar teologas randa dar kitokį paaiškinimą. Ar tai pakeičia tiesą? Ar atsiranda kita tiesa? Senųjų kalbų studijos taip pat parodo, kad tais laikais, kai rašė Senąjį Testamentą, tarp daug tos vietovės tautų buvo panašių legendų; pavyzdžiui apie nepaprastą kūdikio gimimą iš mergelės, ir visokių simbolinių padavimų. Ar žmogus pasiruošęs save atiduoti, be jokio susilaikymo, religijai, kuri jam pristatyta ir kito žmogaus išaiškinta? Ar jis gali atstumti tą baimę, kuri kyla iš abejonės — Ar aš gerai darau? Pagaliau, beieškąs klausia:

O kaip Dievas apsireiškė žmonėms? Juk per pranašus. Bet pranašai irgi paprasti žmonės, jie irgi gali suklysti.

Ką tai reiškia, kai žmogus be susilaikymo taria: Tikiu į Dievą? Ar jis neatsiduoda daugumos priimtai "tiesai", be jokių tikresnių išaiškinimų? Ar jis nemeta į šalį visus protavimus, priimdamas religiją ir pildydamas visus jos reikalavimus? Tam žmogui daugiau nebelieka laisvės ieškoti, daryti ką nori, bet tokios laisvės jis ir nebenori. Religijoje jis randa jau paruoštą darbą, priemones jau nustatytas. Ir tame darbe, įsitikinęs žmogus, randa kitą laisvę — laisvę nuo baimės, laisvę ramiai atlikti savo darbą. Jis jau padarė savo sprendimą, atrado sau reikalingą gyvenimo kelią.

Tačiau neįsitikinęs žmogus yra atsargus. O jei visa tai žmonių sugalvota? Kas jeigu jie gyvena kaip sapne su savo įsitikinimais, tik pabusti mirties valandoje iš sapno ir pamatyti, jog buvo suklydę? Tam, kuris abejoja, ir negali daryti sprendimo, gyvenimas yra begalo sunkus. Kiekviena praeinanti valanda jį vis daugiau sujaudina. Laikas bėga, o jis, kad ir visa širdimi norėdamas ką norint daryti, kam norints pasišvęsti, nesugeba, nes neturi kur sudėti savo jėgų. Taip ir praeina gyvenimas be didelio atsiekimo. Be abejo, buvo darytos pastangos vienoje srityje, paskui kitoje, ir dar trečioje. Po eilės metų jis vis lieka nepasikeitęs, nieko neatsiekęs, nes visos pastangos buvo išblaškytos. Jis galvojo, kad įsitikinusio religijoje žmogaus gyvenimas gali būti beprasmiškas. Bet iš tikrųjų yra kitaip. Abejojančio žmogaus gyvenimas yra tuščias, nes jis ne tik neturi ko laukti po mirties, bet ir pačiame gyvenime jis nieko negali atsiekti, o tikintis žmogus bus nors prasmingai, pagal savo įsitikinimus, gyvenęs eilę metų.

Dar kitas žmogus netiki į Dievą. Tačiau jis gyvena be svyravimo; pastato sau reikalavimus ir beveikiant stengiasi juos išpildyti. Jam, kaip ir visiems, atsiranda prieš akis gyvenimo problemos. Kaip ir visi, jis savęs klausia, kam jis gyvena, kaip jis čia atsirado, ir kur jis eis kai šioje žemėje gyvenimas pasibaigs.

Jei jis ką nors daro, jis turi turėti priežastį tam veiksmui. Religija, jam atrodo, perdaug reikalauja tikėjimo be konkrečių priežasčių, ir todėl jis jos nepriima. Bet tai nereiškia, kad jis nesilaiko jokių gyvenimo taisyklių. Gyvenime reikia bendrauti su kitais, tad esame priversti pripažinti pačius pagrindinius reikalavimus; pavyzdžiui, gamtos įstatymus.

Netikintysis nelaukia amžinojo gyvenimo, ir nesiaukoja kažkokiam darbui, kuriuo tegalėtų pasinaudoti tik tolimoje ateityje. Tačiau jis randa būdą ugdyti asmenybės bruožus, kurie jam svarbūs. Jis nesirūpina ateitimi, nes jos gali nebūti; dabartis yra visų svarbiausia. Jo gyvenimas, kaip ir tikinčio žmogaus, turi prasmę — abu turi tikslą gyvenime.

Tad, kaip tikinčio ir netikinčio žmogaus gyvenimo būdai skiriasi? Abu turi panašias problemas savo šeimose, taip pat ir darbuose, abu bando sugyventi su kitais, abu stengiasi įgyvendinti savo principus. Šventajame Rašte sakoma, kad krikščionis atpažinsi iš to, kad jie myli vienas kitą. Ar tas pasakymas dar tinka mūsų laikais? Ar tikintis žmogus atkreipia mūsų dėmesį artimo meilės pavyzdžiu? Atrodo, kad ne. Toliau, kiekvienas, gyvendamas pagal gamtos įstatymus ir savo doros principus, pripažįsta kito žmogaus asmenišką laisvę. Šitas kito laisvės pripažinimas nebūtinai rišasi su tikėjimu į Dievą. Kuo tad, skiriasi tikįs žmogus nuo netikinčio?

Abejose pusėse yra savybių, kurias verta pabrėžti. Gyvenimas nebūtų tikras gyvenimas, jei nebūtų didelių nusivylimų, kurie atsiranda, jei yra didelis pasišventimas idealams, be kurių gyvenimas būtų tuščias. Tačiau su nusivylimu kyla pavojus pasiduoti ir atsirasti nuosmūkyje. Tikįs žmogus atranda naujų jėgų kai prisimena, kad ši žemė ne viskas, kad kantrybė bus ne veltui išlaikyta. Nusivylimas tada praeina ir žmogus toliau gyvena viltimi. Netikintis tokios paguodos neturi. Tačiau jis turi savo naudingą pažiūrą, kuri gali visiems būti pritaikyta. Jie neužsiima su ilgalaikiais planais, bet stengiasi tikrai **gyventi** dabartyje, kiekvienu atveju praktikuodamas principus, kurie jam yra svarbūs. Rytojaus gali nebūti, tad reikia šiandieną savo idėjas įgyvendinti. Jie nori save skaityti geru žmogumi, elkis, kaip geras žmogus šiandieną — nelauk rytojaus. Tokiu būdu laikas nepraeina veltui, o gyvenimas būna nepaprastai naudingas ir pilnas galimybių. Tik reikia būti visada pasiruošusiam.

Kiekvienas turi laisvą valią. Kiekvienas turi daryti sprendimus ir paskui stengtis juos įgyvendinti. Galimybių yra daug, o žmogus dažnai toks silpnas. Tačiau sprendimus vistiek reikia daryti.

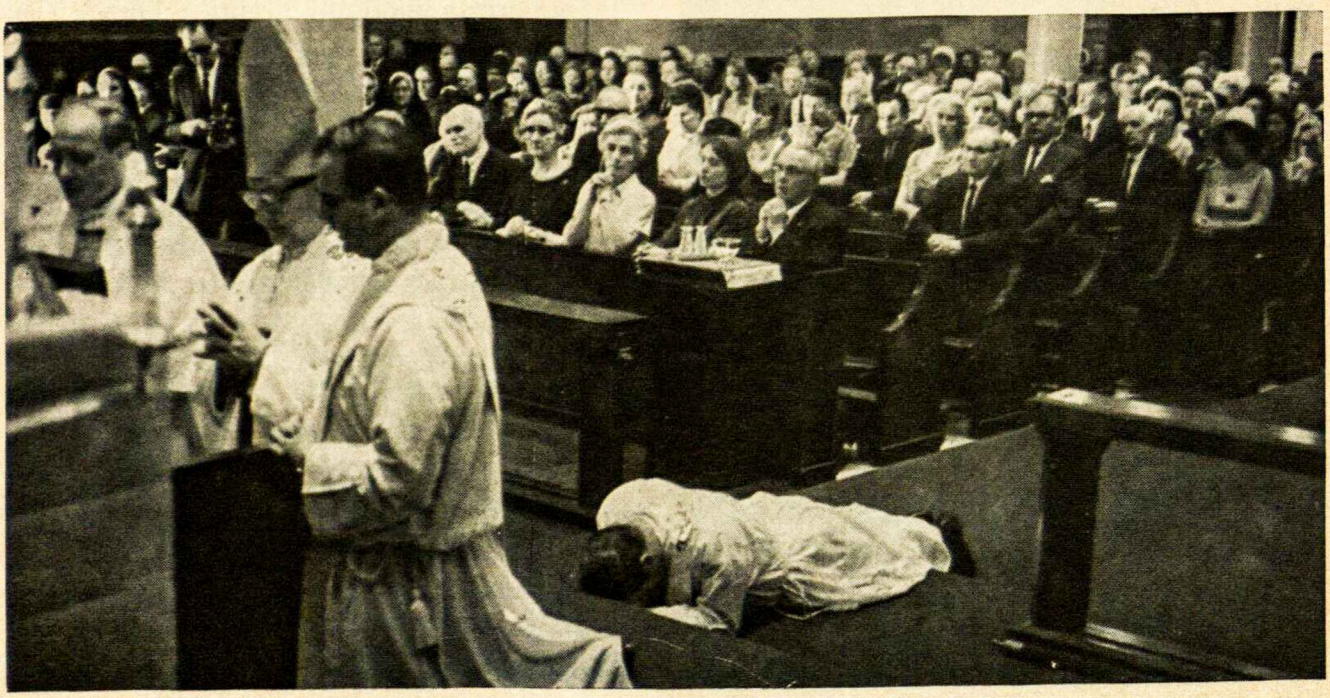

Niekam nepavyzdys. — Šįmetinis Chicagos vyrų sendraugių poelgis negalėtų niekam būti pavyzdžiu. Greičiau tai turėtų mūsuose sukelti susirūpinimo, arba bent nustebimo. Tik pagalvokime: buvo ruošiamos uždaros rekolekcijos. Apie tai buvo nuolatos pranešinėjama spaudoje ir per radiją. Buvo išsiuntinėta 150 asmeniškų pakvietimų. Ir kas nutiko? Pašnipšt.

Į visus raginimus teatsiliepė... šešetas vyrų! Na, dabar tu, žmogau, ir išaiškink kodėl taip atsitiko. Nejaugi mūsų vyrai yra šventuolėliai, nejaugi jiems jau nebereikia susikaupimo valandėlės? Nejaugi jie nesupranta, jog tokį jų nerangumą pastebės visas mūsų jaunimas? Ir kągi tada kaltinsime, kai sūnus priekaištaus tėvui už tokį dvasinį suglebimą?

Tėvai jėzuitai, rekolekcijų ruošėjai, rezervavo amerikiečių jėzuitų maldos namus rekolekcijoms, bet tą rezervaciją turėjo atšaukti, nes neatsirado net dvidešimties (toks buvo pats mažiausias skaičius reikalingas, idant rekolekcijos įvyktų) lietuvių, sutikusių rekolekcijose dalyvauti.

Tad kyla klausimas: kaip suderinti mūsų sendraugių kalbas su jų poelgiais?

užuominos

Stovyklauti besiruošiant. — Labai dažnai mūsų jaunimo vasaros stovyklų vadovai nusiskundžia jaunimo nedrausmingumu ir net nemandagumu vasaros stovyklose. Girdi, dažnai atrodo, jog tėvai vaikus prievarta į stovyklas išgrūda. Čia tas jaunimėlis nesiduoda drausmei, laužo visas stovyklos taisykles. Vadovai net įtaria, kad tėvai tik džiaugiasi vienai kitai savaitei nusikratę savo prieaugliu ir atradę "babysitterius". Tačiau taip nė vienas rimtas ateitininkas tėvas neturėtų galvoti.

Tėvai turi vaikus paruošti stovyklai visapusiškai; netik juos aprūpinant įvairiais kasdieniškais reikmenimis, bet ir paaiškinimu kas vasaros stovykla yra ir ko ten iš stovyklautojo bus reikalaujama. Tik sudrausmintas jaunuolis bus paklusnus stovyklinei tvarkai. Neveltui daugel mūsų studentų atsisako stovykloms vadovauti. Jie bijo neišauklėto stovyklautojo. Jie nenori stovyklautojui būti vien tik policininku. O tokiu būti dažnai jį priverčia pats stovyklautojas. Taigi laikas būtų susiprasti ir atitinkamai jaunuolius paruošti stovyklavimui.

MOTINA

Pavasario žiedais darželyje
Pražydo saulės sesės gėlės.
Man žydi mintyje viena gėlė,
Iš žiedo — mano motina.

Močiute, motinėle! Tu,
Seniai jau atilsio kapuos,
Rasos karoliais sugrįžti
Palaistyti svajų gėles
Žydėt nauju saulėtekiu,
Jo džiūgesiu ir žavesiu.

Man tavo balsas iš anapus aidi
Nakties gelmių žvaigždėta giesme.
Aš tavo veidui amžiaus sutemoj
Nuskaidrint uždegu prie tavojo
Vis gyvo mano širdyje paveikslo
Tėvų namų šventovės žvakę.

— *J. Sakalas*

IR NUPIOVĖ

Šviesiu veidu saulėn.
O kitados, o kitados rankom debesis rėmėm.
Lieknus liemuo lietuj
vilnyjo, pliauškėjo lyg botagas...
Grumstan arimo įsisiurbę,
o tiek daug šaknų — seserų...
Jomis tekėjo gyvenimas,
dangus kėlė saulėn pažiūrėti
Rankos traukė rudenio naktį,
gražiausioj pavasario šventėj...
Šviesiu veidu mėnulin,
nei ašaros neteka, nei vanduo netrykšta...
Anglinėj nakty vienas veidas
šviesus rubulys bedantėj burnoj...
Eisim pailsėtų —
Nėra rankų danguj.
Eisim paverktų —
Nėra ašarų barstytojų.
Eisim pamiegotų —
Nėra nakties veidui uždengtų.
Eisim, eisim —
Nėra ryto, nėra šaknų žemėj.

— *Juozas Vilaikis*

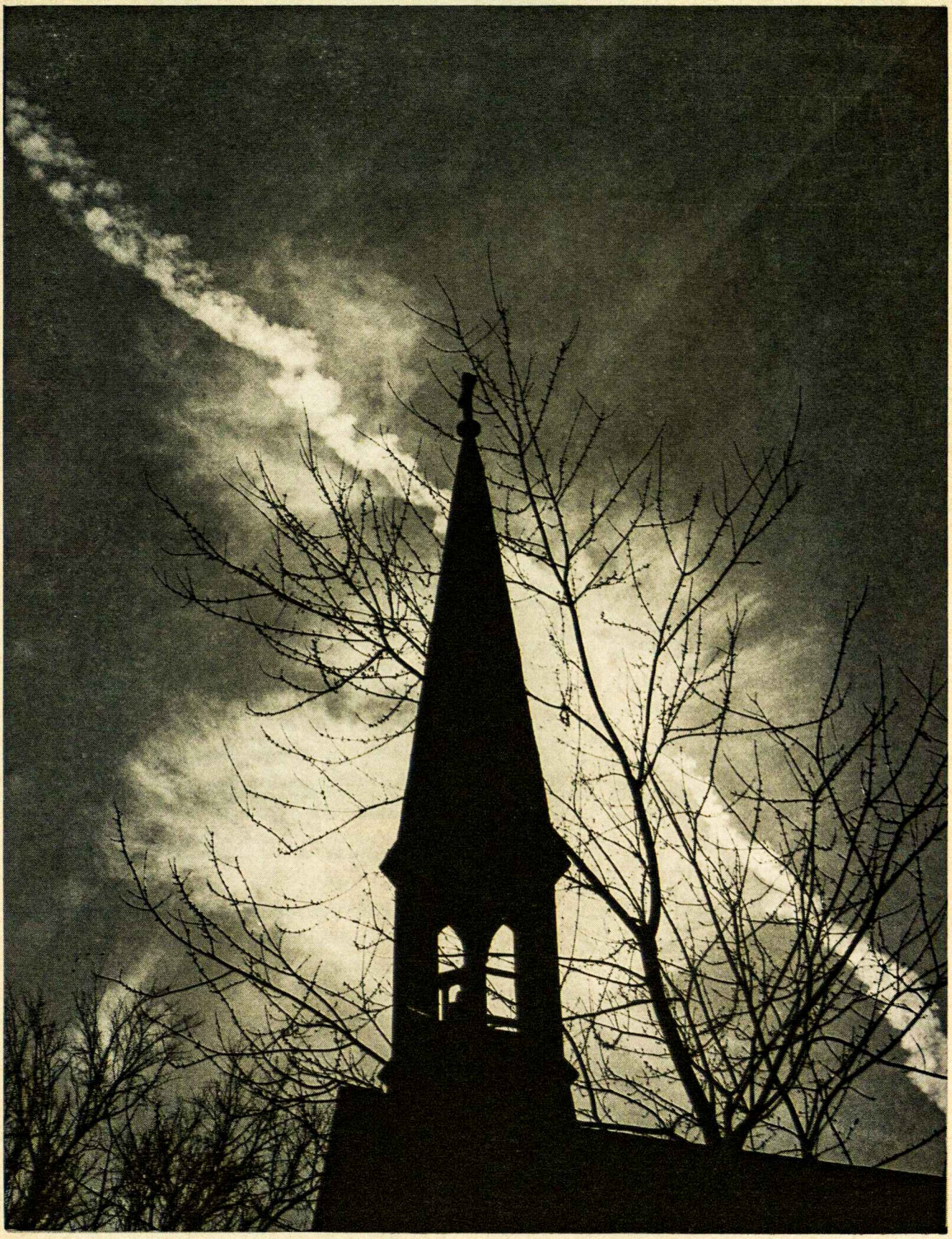

LIETUVOS
NACIONALINĖ
MARTYNO
BIBLIOTEKA

AR JAUNIMAS ŠAUKIAMAS?

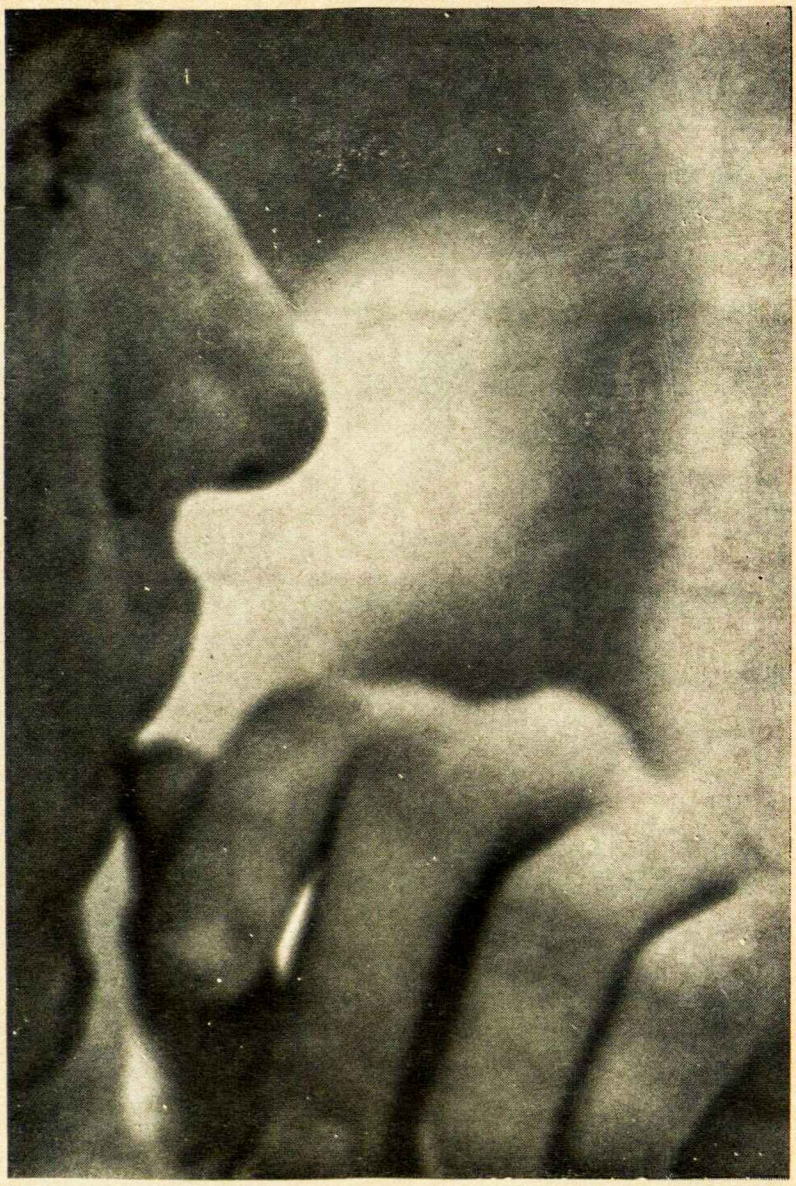

VIENAM ATEITININKŲ būrely, buvau paprašyta pasidalinti mintimis, ir dalinai atsakyti į klausimą: — Ar jaunimas yra šaukiamas kurti geresnį, sukristintą pasaulį? Ar Kristus domisi atskirais jaunuoliais ir juos šaukia specialion talkon? Po to pokalbio buvau paprašyta parašyti į jaunimo laikraštį.

Jaunimas žengia rytojun kartais gąsdinančiai greitu žingsniu. Nėra lengva suprasti kai kurių kai kurias nuotaikas, mintis, siekimus — dažnai jis pats jų nesupranta. Jo troškimai ir siekimai kartais atrodo didesni už jį patį. Jo gyvenimas atrodo taip įsibėgėjęs, kad peršoks didžiausius kalnus. Jaunimo pasaulis yra judrus — jam nėra "tik būti, bet ką nors daryti, dirbti". Tas pasaulis taip pat miglotas, netvirtas. Žengiant su viltimi, su daina, reikia ko nors pašonėje. Reikia valios ir meilės žmogaus, kuris žygiuotų kartu. Tas žmogus yra — Kristus, žygiuoja kartu, sėda prie vieno stalo, kartu nori spręsti mūsų asmenines dienos problemas. Jis yra gyvas, Jis tebekalba, Jis tebeveikia, Jis tebekuria. Jis tebevaldo ir tebešaukia talkon. Kristus visuomet "namie", ir visada "turi laiko" tartis su mumis, tartis dėl rytojaus kelio, spręsti, kaip būtų galima išvengt klystkelių ir sutaupyti laiką kūrybiškai veiklai.

Kartais jaunas žmogus, besiveržda-

pirmyn, nuvargsta, nusimena, suklupimai atima drąsą. Kristus rodo tėvišką atlaidumą ir rūpestį. Jis duoda jėgos, įžiebia viltį padaryti didelius dalykus tiems, kurie Juo pasitiki.

"Gyvenimas yra gražus", anot vienos mergaitės, "jei moki gyventi". Kristus mus moko gyventi, atrasti save, įprasminti gyvenimą. Jis dalinasi su mumis pačiu savimi. Jis būna su mumis. Buvimas su Juo nėra beprasmis laiko leidimas, dykinėjimas. Buvimas su Juo yra pats kūrybiškiausias buvimas. Tai naujų vizijų atsivėrimas, tai naujas savęs perkeitimas, savęs sukristinimas. Ne Jis į mus persikeičia, bet mes į Jį. Ne mes Jam sušvintam, bet Jis mums, o mes kitiems.

Pasitaiko nugirsti, kad pašaukimas į dvasinį gyvenimą ir buvimas jame yra "dykinėjimas", savęs, savo talentų nuvertinimas, sasmenybės palaidojimas. Tai nėra tiesa. Bet ką padarysi, neretas atvejis, kad pasakymai neatitinka tiesą.

Tikra — didi asmenybė nebijo viskuo dalintis — savo mintimis, pergyvenimais, patirtimi, pagalba, savo laiku. Ji moka duoti, bet moka ir priimti. Ji leidžia kitiems jai duoti ir pradžiugina juos savo nuoširdžiu ačiū. Ar yra žmonijos istorijoj kilnesnė asmenybė už Kristų?

Vieną kartą, gal tai buvo momentas, kai Kristus buvo laisvesnis nuo Jį supančios minios, prie Jo priėjo jaunuolis ir paklausė: — Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą"? — "Laikyk įsakymus" — pasakė Kristus. — "Aš tai dariau nuo pat jaunystės" — atsakė jaunuolis. Kristus pažvelgė į jį ir tarė: — "Eik, parduok ką turi, ateik ir sek mane". Jaunuolis susimąstė, nusiminė, kad viskas reikia parduoti, ir nuėjo. Evangelistas sako, kad "jaunuolis turėjo daug turto".

Mielas jaunime, Kristus ne vieną iš jūsų, kaip aną jaunuolį, kviečia. Jūsų jaunystės žavumas, nuoširdumas, gėriui ir meilei atvira širdis Kristų domina. Ir jus, pilnus energijos, Jis maloniai kviečia eiti su Juo, padėti Jam atnaujinti pasaulį. Bet... Kristus ir tau, kaip anam jaunuoliui kartoja tą patį: — palik visa, ateik ir sek mane. O palikti tau yra daug kas: televizija, filmas, draugai, automobilis, pinigai, ir t.t., kas čia visa išskaičiuos. Kristau, Tu gal nė nežinai, kaip malonu išsitiesti prieš televiziją, nieko nemąstyti, tik krimsti gumą, saldainį ar cigaretę ir žiūrėti į tą skylę, o ten viskas tik mirga, tik vilioja... reklamos,... draugai... šokių salės.. Ne! Oi ne! Gal jau kada nors.... gal kas kitas... Bet, Kristau, Tu viską žinai, turėtum žinoti, kad čia Amerika, tiek patogumų. Čia ne smėlėta, dagiais nuaugusi Palestina, ne iš molio nukrėstos trobelkos. Mes inžinieriai, architektai, kompiūterių gamintojai. Kas čia blogo turėti pinigų, draugų? Ar tai visa nebūtina mūsų laiko žmogui? Tikrai nieko blogo. Pagaliau, Kristau, divdešimtojo amžiaus antroji pusė, mes skriejam į erdves, nuskriejom ir parskriejam, ačiū Tau. Tegu kiti, aš tai gal jau ne, mano labai svarbi profesija ir atsakingas darbas — padedu atomą skaldyti, o dar ir daktaratas nebaigtas. Kai užsimenu tėveliams, jie baisiai jaudinasi, mama taip verkia lyg į patį karo frontą eičiau.

Kuria kryptim pasisuktų žmonijos istorija, jei kiekvienas pašauktasis tartų: —Kristau, taip. Ačiū už pakvietimą. Aš ateinu. Nesvarstyk, kodėl tave šaukia ir kodėl iš tavęs reikalauja tos aukos. Argi pašaukimas auka? Ar ne miela talka Kristui? "Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išrinkau". Būti Kristaus išrinktu! Pašaukimas visų pirma gyvenimas su Kristumi ir Kristui. Jis ir aš. Šis santykis, kaip dvasinė vertybė, prašoksta kitas vertybes, jis neaptariamas ir neišsakomas, jis galimas tik pajusti, išgyventi. Gyvenant šitoje Kristaus artumoj, kiekvienas sunkumas sušvinta kita varsa, kiekviena kančia įgauna kitą prasmę, kuri brandina ir formuoja naują žmogų, perkeistą, sukris-

tintą giliausiose jo gelmėse. Šitas nuoširdus atsivėrimas Kristui praturtina ir išpuošia žmogiškąją asmenybę, ją atbaigia. Padaro mus lyg prašokančius save pačius. Įgalina būti naujais žmonėmis — pasaulio šviesa ir žemės druska. Šita vienybė pati savyje yra didi vertybė. Šitoje vienybėje gyvendama, siela eina per gyvenimą gera darydama kitiems. Šitas rūpestis kitais yra natūrali išdava sielos, gyvenančios vienybėje su Kristumi. Progų daryti gera ji randa visur ir visada. Kur ji bebūtų, kokias pareigas atliktų, kad ir mažus patarnavimus, tie jos darbai, atliekami vienybėje su Kristumi, įgauna kitą vertę ugdo šventuosius.

Gal nieko mūsų visuomenei taip nestinga, kaip šventųjų, kurie savo buvimu keičia aplinką, šventina gyvenamojo laiko kultūrą, keičia papročius iš stabmeldiškų į krikščiškus, ugdo didžias asmenybes, kurios pramina kelius sekančioms kartoms ir keičia istorijos kryptį. Bet mes kažin kodėl bijom tąja tema pakalbėti, ją kelti, ir patys tąja kryptimi paslinkti.

Mieli ateitininkai, Jūs esate jauni ir narsūs, Jūs bandote sverti vertybes, renkatės gyvenimo kryptį, užtat ir drįstu su Jumis šiąja tema kalbėti. Jei Jis Jus šaukia kurti geresnį, gyvesnį sąvąjį vidaus pasaulį, talkinti Jam visa, o visa atnaujinti Jame, per Jį ir su Juo — drąsos. Pirmyn, su viltim, kad Jis eina kartu. Viltis tai spindulys, kuriam sušvitus, pabėga juodas debesys. Viltis tai aidas ŽODŽIO, ištarto kažin kur tap žemės ir dangaus.

Jūsų

Sesuo Marija Palmira

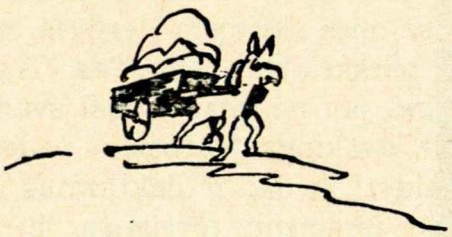

Auksinė plunksna

Suraskite autorius, kurie sukūrė vaidmenis kairėje. Jei šis žaidimas perlengvas ar persunkus, arba jei turite kitų literatūrinių žaidimų, pasiūskite juos atvirlaiškiu Ateičiai: Ateitis — Auksinė Plunksna 6641 South Albany, Chicago, Illinois 60629. Atsakymai žaidimui 160 puslapyje.

1. Mikė melagėlis	a. Gliauda
2. Aldona Tijūnaitė — našlaitė Italijoje	b. Valančius
3. Messkirchas — gyveno ant smėlio pamatų	c. Jankus
4. Jakamutis — nugalėjo raganą	d. Biliūnas
5. Jonukas — su sesute rarotų ėjo	e. Vienuolis

Žodžiai pažodžiui

Kiek platus jūsų vartojamų žodžių lobynas? Ar rašydami jaučiate, kad neužtenka kasdieninių žodžių? Išbandykite savo žodines išgales. Pritaikykite žodžius kairėje prie jų sinonimų dešinėje. Kirčiuojamosios raidės didžiosios, pagal "Dabartinės lietuvių kalbos žodyną". Ten pat rasite smulkesnius žodžių apibūdinimus. Atsakymai 160 puslapyje. Sėkmės!

1. gvildENti	a. glėbelis
2. gvIEštis	b. tupėti
3. gvELbti	c. vogti
4. gUžulas	d. lukštenti
5. gUžas	e. trupus
6. gūžYnė	f. griūti
7. gūžinĖti	g. gandras
8. gūŽĖti	h. norėti
9. gUrti	i. slampinėti
10. gurUs	j. pasilinksminimas

Kodėl Rašau Lietuviškai

KAI KURIEM LIETUVŠKAS rašymas yra malonumas, o kitiems pasidaro pareiga. Rodos, kad rašymas į lietuviškus laikraščius yra, arba bent turėtų būti, kiekvieno mūsų pareiga. Skirtumas — kiekvieno pažiūra į šią pareigą — malonumas ar pasipriešinimas. Dabar, jaunimui rašymas lietuvių kalba dažniausiai būna sunkus — priverstinas darbas. Kodėl nerašyti angliškai? Būtų daug lengviau ir greičiau. Čia klystame. Man atrodo, kad rašydami lietuviškai daugiau išmokstame, nes reikia prisiversti padirbėti. Kliūčių sutikimas mus paskatina ieškoti geresnių išeičių. Reikia surasti tinkamus žodžius, sakinius. Tokiu būdu mes praturtinam ne tik savo kalbos žodyną, bet laviname ir protą sunkesniam darbui bei galvojimui. Reikia atsiminti, kad darbas tobulina. Rašydami tik anglų kalba, mažiau įdedame darbo ir netiek išmokstame.

Rašydami lietuviškai turime progą panaudoti savo kalbą. Tik per nuolatinį kalbos naudojimą gali žmogus pasisavinti kalbą. Neužtenka vien tik kalbėti lietuviškai, reikia ir rašyti, kad nepamirštumėme ir praplėstume savo žodyną. Rašymas sudaro kalbos dalį. Pažiūrėkime į anglų mokyklas. Ten nuolatos kalbame angliškai ir rašome. Rašome ir prancūziškai, ispaniškai bei kitomis kalbomis. Rašydami lietuviškai save laviname ir praturtiname, nes išmokstame dar vieną kalbą. Tuo turėtumėme tik didžiuotis.

Lietuvių tautai priklausymas padaro mus pilnesniais žmonėmis. Daugelį problemų mes pažįstame įvairiai; užtat tampame atviresni ir galime geriau spręsti. Kartu mums iškyla daugiau klausimų ir problemų, nes esame pavergta tauta išeivijoje. Tai mums suteikia daugelį temų, apie kurias galime rašyti. Temos neiškiltų, jei nepriklausytumėm kitai tautai ir kultūrai. Turim bendras problemas tad kodėl su savo tautybės žmonėmis nepasidalinti mintimis lietuvių spaudoje?! Kaikas sako, kad žmonės rašo lietuviškai, tik todėl, jog nori patekti į spaudą. Ar tai yra rašymo tikslas? Man atrodo, kad ne. Rašymo tikslas yra pasidalinti savo mintimis, arba jausmais su kitais. Užsimegzti santykiams tarp žmonių, geriausias būdas yra per spaudą arba radiją. Idant santykius palaikytų, rašo ne vienas žmogus. Susidaro proga išgirsti draugų, pažįstamų ir žymių žmonių nuomones. Kaikas visdėlto klausia, kodėl turėtume rašyti lietuviškai? Niekas nesidomės ir neskaitys. Čia yra negatyvi pažiūra. Jei pats nerašai — nereikalauk iš kitų. Jei pats neskaitai — nelauk, kad kiti skaitytų. Visi taip galime pasiteisinti. Kas tada atsitiks? Išnyks lietuvių tarpe santykiavimas — vienas dalykas, kuris mus jungia. Yra daugelis žmonių, kurie dar domsi spauda. Jei mes patys įsipareigosime parašyti, tada daugiau domėsimės ir skaitymu. Ši problema sukas kaip ratas. Mūsų pareiga turėtų būti bandyti tą ratą išjudinti.

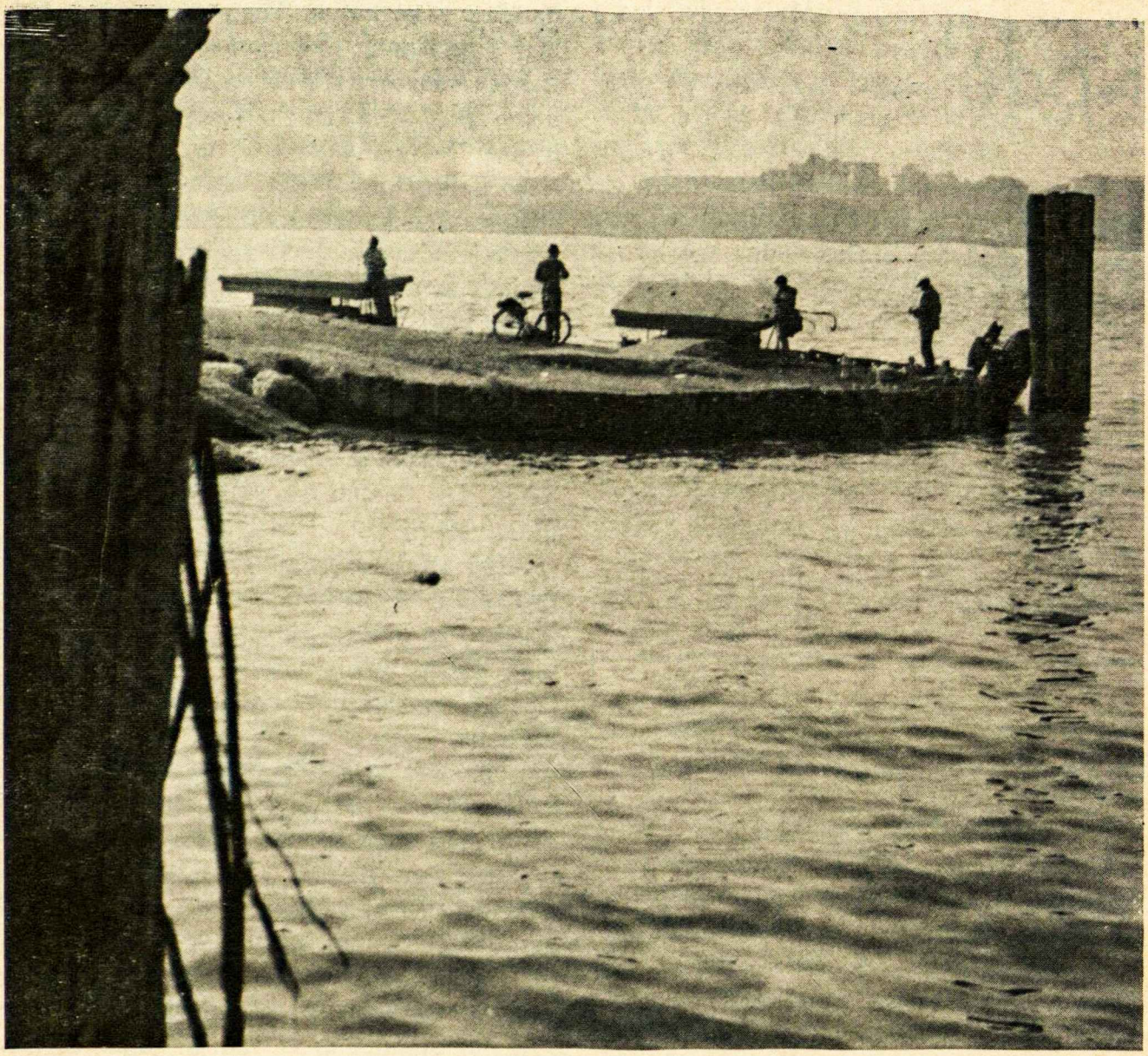

Aš asmeniškai į lietuvišką rašymą žiūriu kaip į pareigą su malonumu. Pareigą — nes žinau, kad trūksta rašinių ir kam nors reikia rašyti; malonumą — nes galiu išreikšt savo mintis, kaip tik man patinka. Kartais atrodo, kad iš įpročio, nes tėvai vertė, kartais, — nes kiti ragino rašyti. Į rašymą kaikas žiūri kaip į sunkų priverstinį darbą. Tačiau ar negaunama pasitenkinimo, kai tą sunkų darbą pabaigiame?...

Turėtume rašyti netik į spaudą, bet ir laiškus. Angliškus laiškus rašau tiems draugams, kurie nemoka gerai lietuviškai kalbėti arba rašyti lietuviškai. Atrodo, jog dažniausiai lietuviškai rašau artimesniems draugams. Dažnai būna sunku išsireikšti ir lietuviškas laiškas atrodo formalesnis negu angliškas. Priežastis glūdi nepakankamame kalbos žinojime. Tik per dažną kalbos vartojimą galėsime geriau išmokti. Rašau lietuviškai ir skaitau spaudą, nes mane ypatingai domina rašinys, jei jis būna parašytas kokio nors pažįstamo žmogaus. Daugiausiai per lietuvių spaudą sužinau apie jo nuomones.

Dainora J.

Peržengus Jauno Literato Kryžkelę

Monologas neapsnūdusiems studentams ir kūrybingiems moksleiviams.

Aldona Zailskaitė

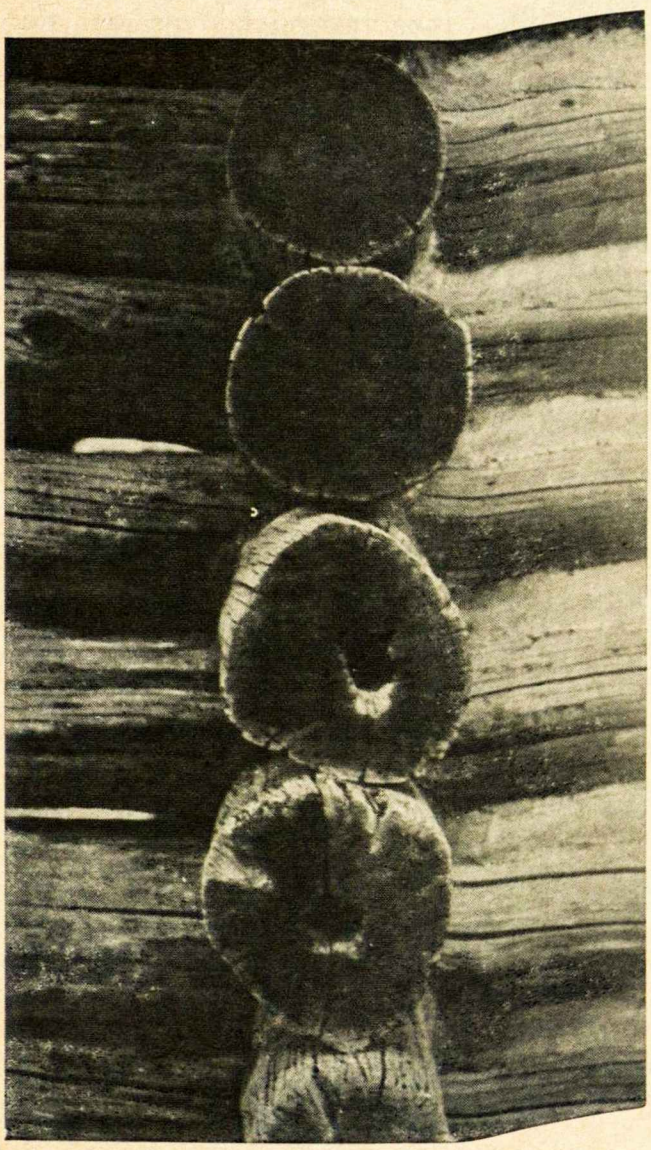

ŠIS MONOLOGAS skiriamas tiems, kurie perskaitė dr. K. Keblio sendraugišką monologą (spalio, 1969 Ateityje) iki galo. Nutarta: reikia rašyti lietuviškai. Ir nesistengti ateitininkiškai, nes tikras ateitininkas vistiek taip rašys. Puiku! Bet apie ką? Apie viską. Apie viską? Taip jau visi sako, o retas kuris apie betką iš viso teparašo. Šis monologas, todėl, nebus nei teorinis, nei skatinantis, bet patieks konkrečias mintis, apie ką ir kaip rašyti.

Ištikimieji Ateities skaitytojai pastebi, kad mūsų žurnale tik retkarčiais tepasirodo apysakos. Tai nereiškia, kad redakcija nusistačiusi prieš beletristiką. Anaiptol! Nespausdina apysakų, nes jų negauna. Ar tai reiškia, kad mūsų jaunieji ateitininkai neturi vaizduočių — anot Antano Sabalio — nekūrybingi? Nemanyčiau. Kadangi poezijos Ateičiai prisiunčiama (nors nedaug), o piešančių, fotografuojančių ateitininkų irgi negalime sakyti, kad visai nėra. Manding, apysakų trūksta, kadangi palyginus su poezija jos reikalauja ilgesnio, nuoseklesnio pagalvojimo turiniui išvystyti, nes tai jau yra ne toks paprastas darbas. Iš vaizdinių išraiškos priemonių, šiam reiškiniui paralelė būtų fotogra-

fų perteklius ir trūkumas kūrybingų filmuotojų. Tačiau užteks spekuliuoti apie trūkumus ir jų priežastis, eime prie temos.

Dirbant Ateities redakcijoje, tenka skaityti nemaža prozos ir poezijos — įdomios ir neįdomios. (Čia kalbėsiu apie įdomumą ir neįdomumą, nes tai yra pusė gerumo kiekviename rašinyje — mano nuomone, lengviau įveikiamoji pusė, palyginus su kalbos vartosena, sintakse ir gramatika, kurios sudaro antrąją pusę). Neįdomus rašinys yra tas, kurį parašo plunksna ar pieštukas, ne žmogus. Leiskite paaiškinti. Kodėl daugelis mokslinių rašinių arba dizertacijų yra taip sunkiai skaitomi — sausi? Ar ne dėl to, kad griežtuosiuose moksluose reikalaujama tikslių matų, tikslios kalbos, netoleruojama netikslumas (pav., kas vienam žmogui gražu, kitam atstumiantis; taigi "gražu" — netikslus pasakymas). Tačiau, kartais, net ir moksliniame straipsnyje, galime pajusti rašančiojo proto ir jausmų veikimą, t.y., pajuntame jo asmenį, nes jis rašo asmeniškai; tuomet net ir mokslinis straipsnis tampa įdomus nemokslininkui.

Taigi, idant rašinys būtų įdomus, reikia rašyti apie ką nors, kam turime asmeniškų jausmų, ką esame pajutę giliai savyje. Ir todėl, mums Amerikoje augusiems, sunku rašyti apie partizanus, kurių patys nepažinome; apie banguojantį Nemuną, kurio nematėme; apie gegutės kukavimą, kurio negirdėjome. Tačiau galime rašyti apie savo jausmus ir mintis pasiskaičius apie partizanus, jei skaitytąją medžiagą pergyvenome. Galime rašyti, ką mes įsivaizduojame, jei įsigytos žinios tiek paveikė mūsų vaizduotes, kad jas įgalino lėkti ten, kur faktai nesiekia; ir pažindami save, galime rašyti kaip mes, remdamiesi panašiais tikrais įvykiais mūsų gyvenime, reaguotume į įsivaizduotas padėtis, kurių asmeniškai nepatyrėme. Taigi svarbu rašant būti sau ištikimam; svarbu rašyti iš **savo** patyrimo panašiose padėtyse. Šiuo galvojimu pagrįsta tolimesnė šio monologo dalis.

Iš fantazinės kūrybos, kurios Ateitis susilaukia iš vyresniųjų moksleivių ir studentų, galima susidaryti nuomonę, kad jaunam kūrėjui augant, jo pomėgis fantazijai mažėja; nors to paties jaunuolio pramogų pasirinkimas liūdyja priešingai: Jis mėgsta skaityti "science-fiction", detektyvinius romanus, jis po kelis kartus žiūri filmus, kaip "2001" ir "Yellow Submarine", jis perka psichedelinius plakatus ir mėgsta "keliauti". Tai parodo, kad fantazija nėra mažų vaikų užsiėmimas, nors vyresnieji dažnai linkę jos išsiginti. Prisipažinkime: mums patinka fantazuoti; o kadangi nesame maži vaikai, tai panaudokime šį savo pomėgį kūrybingumui. Panaudokime savo fantazijas literatūrinei kūrybai.

Fantazija gali reikštis daugeliu literatūrinių formų: poezija, romanu, novele, apysaka. Pradžiai — paimkime apysaką — vieną paprasčiausių. Apysaka yra turbūt pati dėkingiausia forma, nes ją kuriant veik viskas leistina. Tačiau ir čia yra apribojimų: ji turi turėti šiokią tokią struktūrą — pradžią, vidurį, galą ir turi ribotis viena tema. Duosiu keletą minčių tokioms apysakoms ir paminėsiu priemones, kurios parodys kaikurias galimybes fantazijos vystymui.

Man sumažėjus

Įsivaizduok, kad išgėrei vaistų, kurie tave tiek sumažino, jog tapai dviejų inčų žmogiuku. Atsimink: tavo būdas, galvojimas, išvaizda liko ta pati; tu tik labai mažas. Dabar pabandyk atsakyti į šiuos klausimus: Kaip tu tuos vaistus gavai? Ar radai? Kur? Gal tau kas nors juos davė? Kas? Kaip jis-ji atrodė? Kada davė? Gal tu pats juos pasidarei? Tyčia ar netyčia? Ar žinojai, kad jie tave sumažins? Kur tu buvai kai juos išgėrei? Kaip jauteisi mažėdamas? Kaip ta aplinka

atrodė po to, kai sumažėjai? Kokie buvo pavojai (vaikščiojantys žmonės, katinai, pelės, vabalai, lietus, tvanai, voratinkliai, krentantys daiktai)? Kas atsitiko? Kaip reagavai? Ką darei? Ar reikėjo ieškoti pagalbos? Pas ką? Ar padėjo? Kaip? Kas atsitiko po to? Ar žuvai, ar grįžai į savo normalų ūgį? Kaip? Kodėl? Ką galvoji šį įvykį pergyvenęs?

Pažiūrėkim, ką galime sukurti naudojant istorinę fantaziją. Paimkim temą, apie kurią truputį žinome ir daug galima prifantazuoti.

Sekmadienio vakaras pas Kęstučius

Vaizduokis, kad vieną sekmadienio vakarą pakliuvai į Trakus, kur gyvena Kęstutis su Birute ir jų dvylikmetis sūnus Vytautas. Atsimink, tu gyveni 1970 metais, esi savo dabartinio amžiaus, ir pakliuvai pas juos į keturioliktą šimtmetį. Kaip tu ten atsiradai? Ką, ten atsiradęs, pirmiausiai pamatei? Kaip jauteisi? Ką darei? Ką pirmą sutikai? Kas nutiko? Kaip tu susipažinai su šia šeima? Ar tu juos pažinai? Iš ko? Ką jie veikė? Kaip pas juos atrodė? Kokį tau įspūdį padarė mažasis Vytautas? Gali būti antra galimybė: jie tavęs nematė ir tu sekei, ką jie veikė, kaip kalbėjosi. Kas tave įgalino juos sekti? Ką matei? Ką girdėjai? Kas buvo svečiai? Prisimink kokie kiti žmonės tuo laiku ten galėjo būti. Ar tau kas nutiko? Kaip išsisukai? Kaip pavyko grįžti? Ką naujo sužinojai, kas istorijos knygose neparašyta? Ar planuoji ką su toms žinioms daryti? Ar papasakojai apie tai savo draugams? Kodėl? Kodėl ne? Kaip jie reagavo?

Tokių galimybių yra labai daug. Pabandyk nukeliauti į Čičinsko puikų dvarą. Kur kitur būtų įdomu keliauti? Niekas tavęs nelaiko. O keliaudamas, vesk užrašus. Grįžęs iš "kelionės" papildysi juos. Surašęs prisiųsk juos Ateičiai. O dabar, pasiimk atvirlaiškį, parašyk ką apie šio monologo mintis galvoji (dviem ar trim sakiniais), ir atsiųsk man.

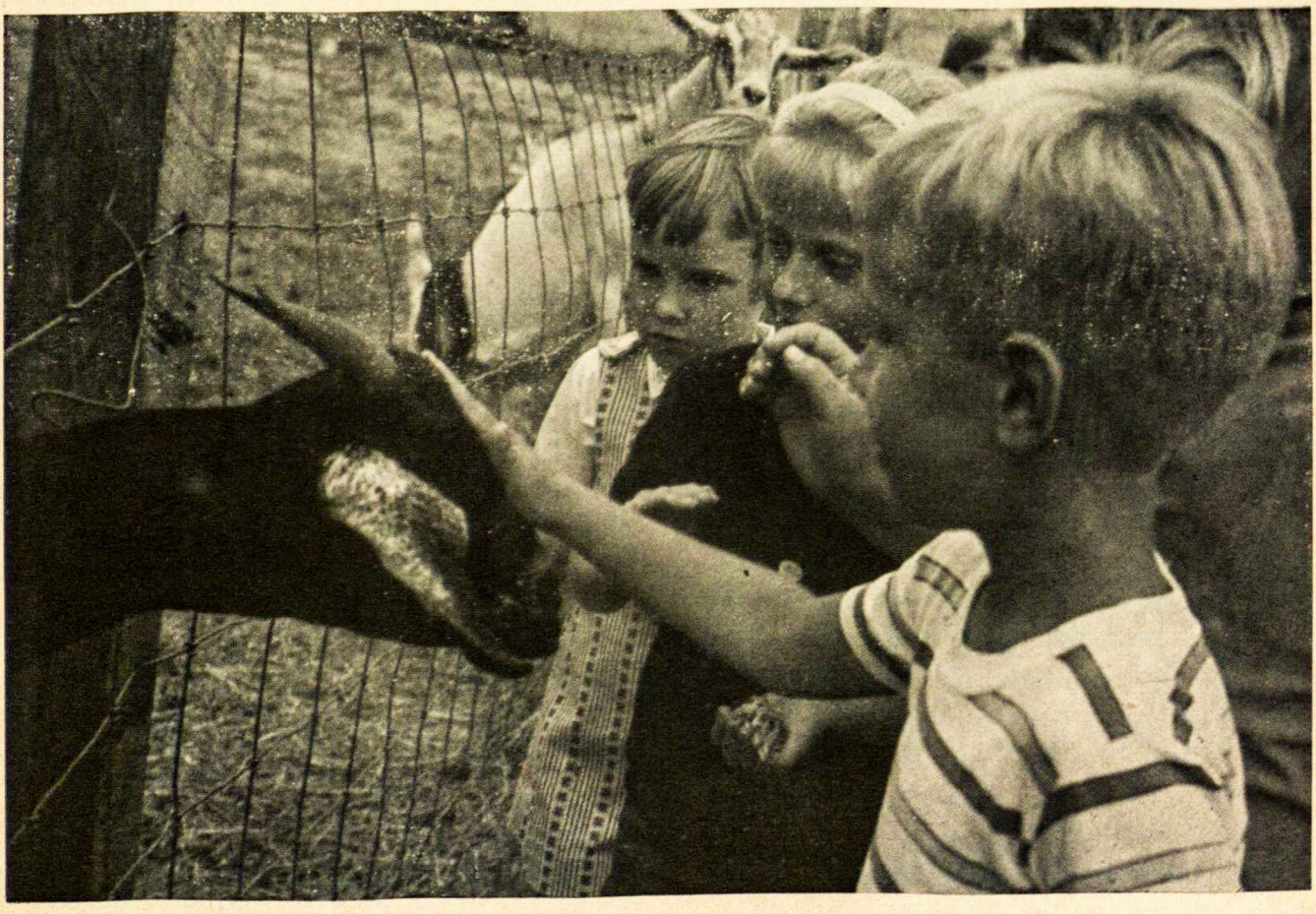

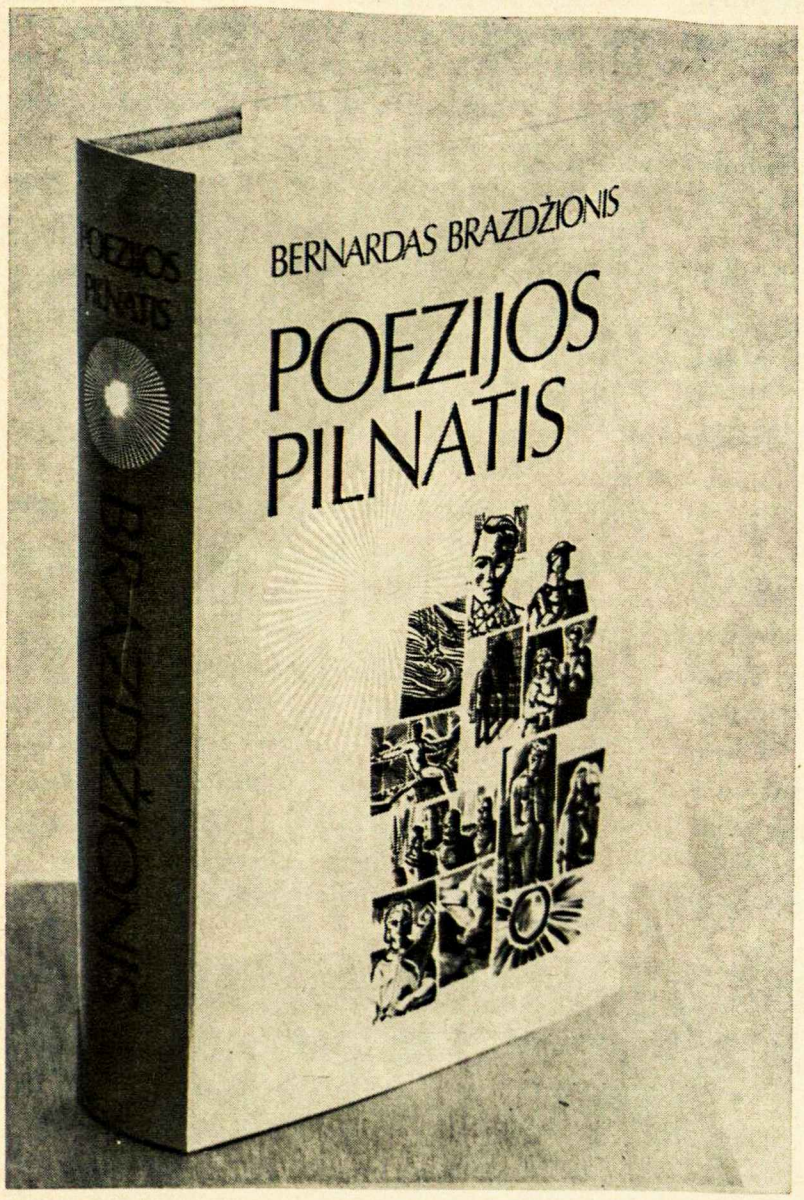

EX LIBRIS

BRAZDŽIONIO

POEZIJOS PILNATIS

POEZIJOS PILNATIS — Bernardas Brazdžionis. Išleido "Brazdžionio poezijos rinktinei leisti komitetas" mecenatų lėšomis, bendradarbiaujant "Lietuvių Dienų" leidyklai, Hollywood, Calif. 1970, 292 psl., 10 dol.

Šių metų pradžioje išvydo dienos šviesą Bernardo Brazdžionio "Poezijos pilnatis". Tai yra liuksusiniai išleistas tomas, kuriame pasirodo netik mūsų po-Maironinio poeto kūrybinė pilnatis, bet ir techniškai lietuviškos knygos leidimo pilnatis. Jei kai kurie svetur išėję grožiniai leidiniai dar ir neįtikino savo išvaizda, jog čionykštė lietuviškoji spauda techniškų atžvilgiu jau yra peržengus tremties leidimo apribojimus, tai šis leidinys savo atbaigimu ir meniniu apipavidalinimu tai liudija. "Poezijos Pilnatis" gausiai iliustruota dailininko Alfonso Dociaus, kuris buvo atsakingas už šios rinktinės meninį apipavidalinimą.

Apie patį poetą ir jo kūrybą aplanke kalbama:

"Poezijos pilnaties" rinktinė sudaryta iš 12 Bernardo Brazdžionio eilėraščių rinkinių, pradedant "Baltosiomis dienomis" (1926) ir baigiant "Vidudienio sodais" (1961); tai maždaug 40 metų autoriaus kūrybinio kelio gairės. Viso rinktinėje yra 478 eilėraščiai.

Rimto literatūros kritikos dėmesio Ber-

nardas Brazdžionis susilaukė su "Amžinu žydu" (1931), įnešusiu į mūsų poeziją naujos dvasios; čia jis originaliai vakarietiškąjį modernizmą ir lietuvių liaudies dainų primityvią bei archajinę biblinę architektoniką suveda į vieną sandėrį. "... bibliškasis elementas Bernardo Brazdžionio kūryboje yra ne atsitiktinis dalykas, bet giliai išgyventa ir pasisavinta tiesa, kuri jo poeziją išskiria iš visų mūsų poetų tarpo. To elemento įtakoje jis yra sukūręs pilnai atbaigtų dalykų ir formos ir minties atžvilgiu. Tie, kuriems bibliškoji Tiesa yra tikėjimo dalykas, gali didžiuotis tokiu poetu, o tie, kuriems šitas dalykas yra paprastas mitas, nesvyruodami turės pripažinti gilius poeto išgyvenimus ir aukštą literatūrinę kultūrą, kurios galėtų pavydėti ir vakarų Europos literatūros dievukai. Čia būtų galima prisiminti poeto Kossu-Aleksandravičiaus žodžius, parašytus apie Bernardo Brazdžionio poeziją: 'Jis moka su bažnytine medžiaga gražiai apsidirbti, jis, galima sakyti, iš maldaknygės stebūklus daro..., jis labai subtiliai ima krikščionybę ir žiūri į pasaulį šv. Pranciškaus akimis, jis jį myli ir dėl jo sielvartauja.' " ("Židinys", 1940, nr. 2). Senųjų lietuvių religinių raštų (giesmynų bei maldynų) ir modernaus gyvenimo atributų suliejimas į vieną davė autoriaus poezijai charakterį, iš sykio atpažįstamą, autentiškai unikalų ir neatsiskiriamai sugestyvų. Per keletą metų, kai pasirodė dar du Bernardo Brazdžionio rinkiniai (Krintančios žvaigždės, Ženklai ir stebūklai), jo įtaka jaunajai poezijai buvo tokia didelė, kad susidarė ištisa Bernardo Brazdžionio stiliaus ir tematikos mokykla, ne tik davusi eilę epigonų, bet ir apskritai įtaigojusi.

Už "Ženklus ir stebūklus" 1936 m. Bernardui Brazdžioniui paskirta "Sakalo" literatūros premija, o už "Kunigaikščių miestą" 1939 m. — Valstybinė literatūros premija, iškeliant autorių kaip vieną žymiausių savo meto poetų.

Po 1940 m., Bernardo Brazdžionio poezijos religinis mistinis pobūdis lyg ir priblėsta, užleisdamas vietą ištikusių tautą okupacijų, trėmimų, karo motyvams, — iškyla patriotika. Autorius savo poezijoje liečia visa, kas jaudina lietuvį, dėl to jis kenčia ir kovoja, kuo jis tiki ir viliasi, kuo gyvena džiaugsme ir liūdesy, laimėje ir nelaimėje. Vieno laikraščio žodžiai: "Brazdžionis mūsų tautoje pasidarė toks populiarus ir prigijęs kaip kad Maironis. Jo kūriniai dainuojami, visokiomis progomis deklamuojami, pradedant nuo mažiausio ir baigiant seneliais." ("Mūsų pastogė", 1961). "Gausiuose patriotiniuose eilėraščiuose", sako kitas kritikas, "galima dar rasti įvairių kitų jausmų — teisybės ir tiesingumo, ilgesio, protesto, nusivylimo, laisvės šauksmo, vilties, nostalgijos, maldos, — supintų su Lietuvos ir jos žmonių meile..." (J. Grinius, "Aidai").

Brazdžionio poezijos rinktinės "Per pasaulį keliauja žmogus" nuo 1944 m. išleistos ir išsemtos trys laidos. Naują jo poezijos rinktinę išleisti sumanymas kilo švenčiant autoriaus 60 metų sukaktį. Los Angelės Juozo Andriaus iniciatyva susidarė komitetas, pasiryžęs surinkti mecenatų būrį, kuris sudėtų sumą, garantuojančią rinktinės išleidimą. Komitetą sudarė: pirm. — J. Andrius, vicepirm. — kun. dr. P. Celiešius ir B. Raila, ižd. — Pr. Lembertas (vėliau A. Raulinaitis), iždo globėjai — I. Medziukas, A. Raulinaitis, A. Skirius, nariai — J. Švaistas, R. Kulikauskienė, Alė Rūta, J. Tininis ir dr. E. Tumienė.

Išleidus atsišaukimą ir paskelbus jį laikraščiuose, atsiliepė tiek Bernardo Brazdžionio poezijos mėgėjų, kad buvo galima pradėti knygos leidimo darbą. Iki spausdinimas buvo baigtas, susirinko 14 garbės mecenatų (po 100 dol.) ir 275 mecenatai (po 25 dol.). Sumanymas šios stambios knygos pavidalu įkūnytas 1969 metams baigiantis.

Jaunystė lydi mus!

KELIONĖ KITAN PASAULIN

Ant balto popieriaus tuštumos pasirodo žodiai. Žodžiai, ne paprasti, bet išreiškią mintis, jausmus, norus, sapnus. Rašalui liejantis, sprendžiame įvairius iškeltus klausimus, nagrinėjame jų reikšmę. Plunksnai palietus popierių, kuriasi naujas pasaulis, kaskart kitoks, kaskart įdomesnis...

Ir lieka popierius popierium, rašalas rašalu, žodis žodžiu. Po kiek laiko jis pranyksta. Ir mūsų pasaulis vėl grįžta į kasdieninę, vertybių ir brangesnybių apsauptą vagą.

Atsisėsk minutėlę, mielas gyvenimo vagabėgi, atsikvėpk ir pamąstyk truputėlį apie rašalo ir popieriaus pasaulį, kurį atmeti svarbesniems dalykams. Ar ne pats laikas pagalvoti apie: ką gyvenimas reiškia, kas yra džiaugsmas, kokią pramatai ateitį, kas gyvenime svarbiausia, prasmingiausia? Pamąstęs, ir pats paimk pirmą pasitaikiusį pieštuką, kad ir buką galu, griebkis už popieriaus gabalėlio ir rašyk vien tik apie tai, kas ateina Tau į galvą.

Rašyk mintis, sapnus, jausmus, svajones; spręsk įvairių įvairiausius klausimus, nagrinėk jų reikšmę; sukurk rašalo ir popieriaus pasaulį. Sukūręs, pasiųsk ATEITIČIAI šiuo adresu: Jūratė Jasaitytė, 6922 S. Oakley, Chicago, Ill. 60632.

Nepranyks popierius, rašalas, žodis, mintis — Tavasis, sukurtas naujas pasaulis. Jis rasis čia, įgyvendintas, įamžintas.

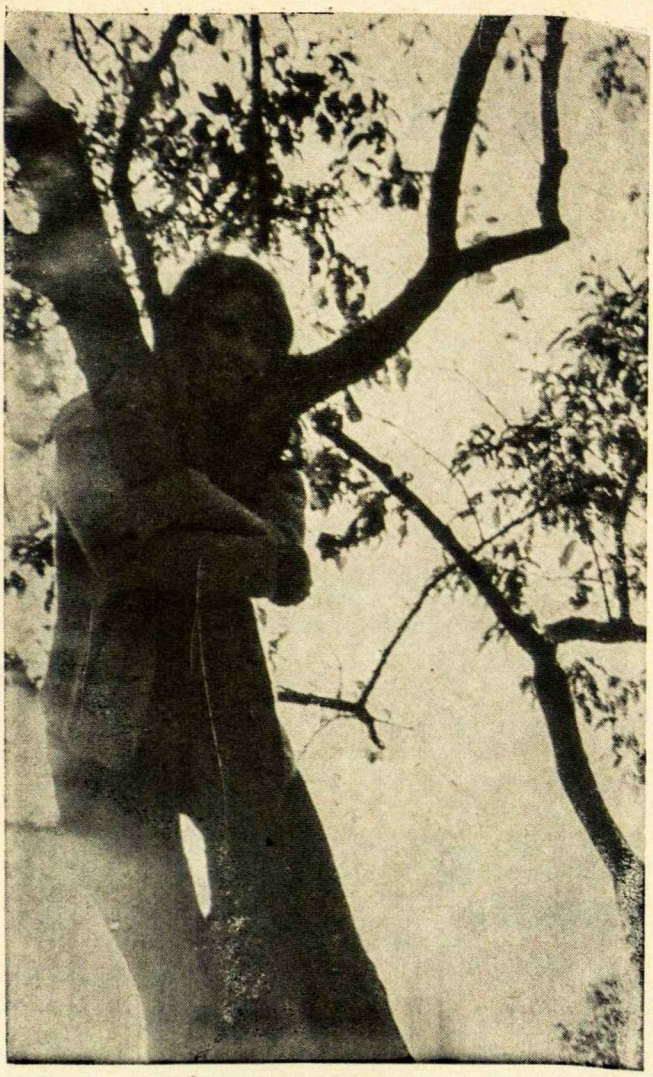

GYVENTI

Jūs — visi seniai ir senės
gyvenimo prityrę —
Paaiškinkit man,
kaip gyventi.
Bet, jūs žinot.

Aš jums paaiškinsiu
dar geriau:
Tiems sekasi gyventi,
kurie turi gražų veidą, kūną,
kurie prilaiko pinigų,
kurie moka melu
išsisukti iš bet ko...

Dieve — kas atsitiko tiesai
ir paprastam žmogeliui.

— Regina Staškevičiūtė

KOJAS PIAUSTO

Kojas pjausto aštrūs akmenys
Galvą raižo mintys
Neapsakomos, nepaaiškinamos
Kankinančios, be paliovos, mintys.

Kur dingau aš?
Argi galėjau pasimesti tarp
Aštrių akmenų, raižančių minčių?..
Gelbėk!... — tiesiu ranką — gelbėk!...

Tylu, kodėl gi taip tylu?
Turiu galvoti — tylumos prispausta...
Pradinkite akmenys!
Atstokite mintys!

Koks įdomus svajonės pasaulis...
Pasileidžiu vaizduotėje ir keliauju...
Per... miglas... į... laimę... laisvę...
Kaip... gera... sapnuoti... svajoti...

—. —. —. —.

Mintys... tyla... O jūs mintys.
Tikrovė apgaubė mane.
Pasimečiau, praradau save.
Gelbėk!... — tiesiu ranką — gelbėk!...

Supjaustė kojas aštrūs akmenys
Jūra pagydė.
Suraižė galvą mintys.
Tyli ramybė, rytojaus viltis—nuramino.

Jūratė Jasaitytė

MOKSLEIVI

Ten toli, yra šalis,
Kur linksmai kukuoja gegutė.
Nepamiršk jos; nes ten yra tavo širdis,
Ten, kur palikai savo senąją močiutę.

Ir žinok, kad ne tiktai turi ją laikyti savo mintyje,
Turi dirbti; ne svajot,
Kad būtų laisvas kraštas ateityje.
Kaip kareivis į ateitininkiją turi įžygiuot.

Ir įžygiavęs nestovėk ten, bet veik.
Tu žinai, kad kas nori, tas padaryti gali.
Be idėjų į susirinkimą neik,
Bet atlik savo gerą dalį.

Rūta Oniūnaitė

korespondencijos

MOKSLEIVIŲ SUSIRINKIMAS

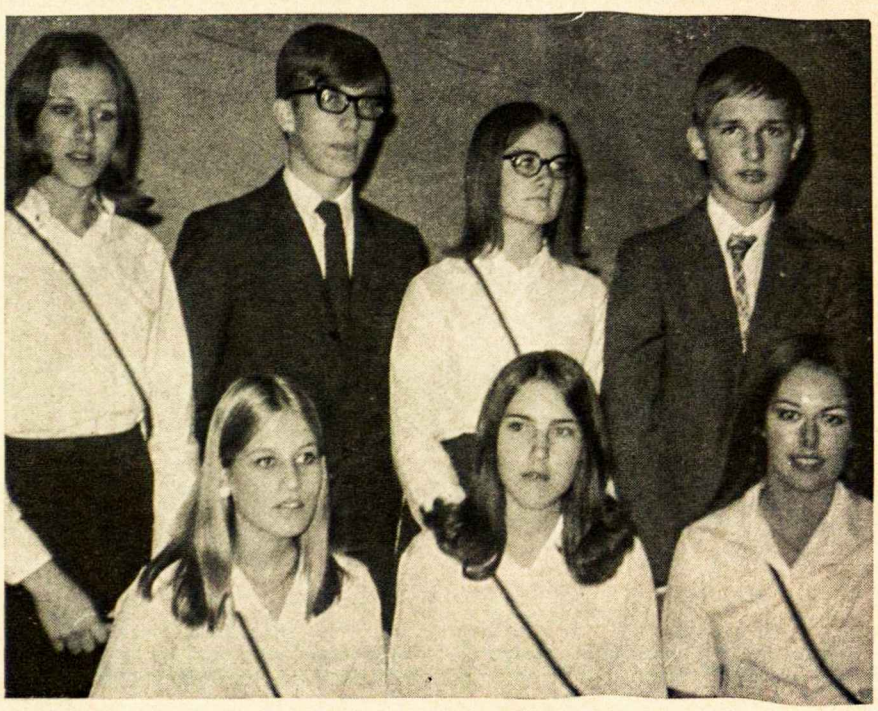

Hamilton, Ontario

Į Hamiltono moksleivių ateitininkų vasario mėn. 22 d. susirinkimą atvyko ypatingi svečiai — Algis Puteris ir Laima Gustainytė, Centro Valdybos atstovai. Daug įdomių minčių ir pastabų iškėlė.

Ragino daugiau apgalvoti įžodžio prasmę, apgalvoti kodėl pasirinkome ateitininkų organizaciją, susipažinti su lietuviška ir kitautautine spauda, kad mūsų akiratis padidėtų.

Ne vien tik Centro Valdybos

atstovai klausinėjo ir patarė, kuopos nariai, Marius Gudinskas, Laima Deksnytė, Jonas Trumpickas, atstovaudami pačią kuopą, neatsiliko ir Centro valdybai pastatė šiuos klausimus, o atstovai atsakinėjo: 1) Ką darote su surinktais pinigais? a) užmokame Centro valdybos keliones pas įvairias kuopas; b) išsiuntinėjame aplinkraščius, laiškus — spausdinimas, popierius, vokai, ženkliukai; c) kursai, stovyklos. 2) Koks yra Centro Valdybos darbas? Sujungti visas kuopas; raginti ateitininkijos darbą; suruošti stovyklas, kursus...

Susirinkimo dalyviai, pasidalinę į būrelius, diskutavo klausimus: kodėl žmogus veikia? Ar tai naturalu? Kokia veikla papildo kurias žmogaus dalis? Kokios veiklos sritys yra naudingiausios ir prasmingiausios? Kuriose srityse, mes kaip ateitininkai, turėtumėm daugiausia lavintis?

Nutarę, kad dabar laikas nustatyti ateities kryptį, užbaigėm susirinkimą su malda.

A. B.

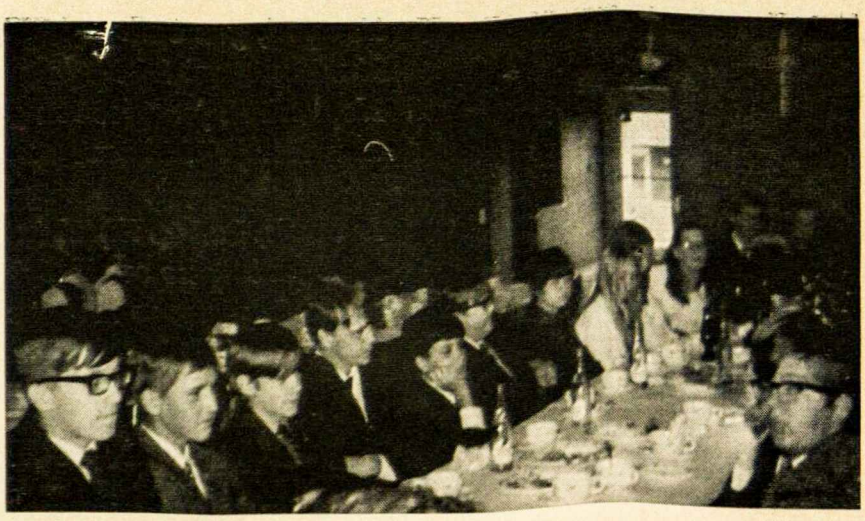

ŽODŽIAI PAŽODŽIUI atsakymai:

1. d. Voverė ilgai **gvildeno** riešutą, paskui jį suvalgė.
2. h. Pamačiusi seną sūrį, pelė **gviežėsi** jį pasigrobti.
3. c. Vagis, niekam nematant, iš kasos **pagvelbė** pinigus.
4. a. Neša studentas į skalbyklą **gužulą** nešvarių marškinių.
5. g. **Gužas** pelkėje stypinėjo tarp varlių.
6. j. Šeštadienio vakarą jaunimas išlėkė į **gūžynę**.
7. i. Bedarbis **gūžinėja** pakampiais.
8. b. Lyjant lietui, **gūžėjo** žmogus patiltėje laukdamas autobuso.
9. f. Vėjams pučiant, trobelė **gura** pajūry.
10. e. Deimantas yra **gurus** akmuo.

ATEITIES TELEFONAS

ATEITIS turi savo raštinę ir joje telefoną, kuriuo galima skambinti vakarais ir šeštadieniais. Numeris: area code 312 523-8182. Šis numeris taip pat svarbus, nes šioje raštinėje taip pat yra Ateitininkų KONGRESO CENTRINĖ. Taigi, čia pat skambinama Kongreso informaciniais klausimais.

AUKSINĖ PLUNKSNA atsakymai:

1. b. Valančius, 2. e. Vienuolis; 3. a. Gliauda; 4. c. Jankus; 5. d. Biliūnas.

"LAIŠKŲ LIETUVIAMS" KONKURSAS

Dvidešimtmečio proga "Laiškai Lietuviams" skelbia straipsnio konkursą suaugusiems ir jaunimui. Suaugusiųjų konkursui paskirta tema: KURIUO KELIU PASUKTI Į KŪRYBINGĄ IR VIENINGĄ DARBĄ (socialiniu, kultūriniu ir politiniu atžvilgiu). Jaunimo konkursui skiriama tema: JAUNIMAS DABARTY IR ATEITY (koks mūsų jaunimas yra dabar, ką jis vertina, ko siekia, kokia numatoma jo ateitis).

Suaugusiųjų konkurse gali dalyvauti visi, o jaunimo konkurse — moksleiviai ir studentai. Konkursui skirti straipsniai turi būti ne ilgesni kaip 3000 žodžių. Autorius pasirašo slapyvardžiu, į atskirą vokelį įdeda savo tikrąją pavardę, adresą ir telefoną, vokelį užlipina ir drauge su straipsniu atsiunčia redakcijai iki šių metų birželio mėn. 30 dienos.

Suaugusiems yra skiriamos trys premijos: I — 100 dol., II — 75 dol., III — 50 dol. Jaunimo konkursui taip pat skiriamos trys premijos: I — 50 dol., II — 30 dol., III — 20 dol. Žinoma, jaunimas, jeigu nori, gali dalyvauti ir suaugusiųjų konkurse. Abiems konkursams bus dvi atskiros vertinimo komisijos, kurios bus paskelbtos vėliau.

Konkursui atsiųsti straipsniai tampa redakcijos nuosavybe ir gali būti spausdinami "Laiškuose Lietuviams". Nespausdinti straipsniai bus grąžinti autoriams.

Plačiau apie konkursą yra paaiškinta Laiškų Lietuviams vasario mėn. numeryje.

"Laiškų Lietuviams" Redakcija — 2345 W. 56th Street, Chicago, Ill. 60636

ALp(LKA)1786
1970, Nr.5

90.725.342